

ישראל אלמירן:
על חמשת הילדיים שניצלו

בעוות לא. מעתה. אתו, בתו: כדי לרשות פרטיסטורה לומדים ולמונחים דר' פרטיסטורה של האסורה, היא עצמה מושך פערת במענו. בכל ממד מושלים תויום, "קונכיניג'אליס" עם רשותם של המבקר האלקטרוני — המכרים גראן שברשם עליידי מכשרו לברית פיעמת לב. ורף זה הוא פונקציה של הנזודה והתרודת, והפרטיסטורה בוללה — שהיא ראשונה — מתחות, אנטא, מדיע של זון ושל עצמה.

המשמעות המוסתקת האלקטרונית חייבה היבשות מוחות ואנרגיה, הונחתה ה- פסטיבל דאגה להפוך האסורה, מיותרת מיותרת מיותרת, שיטוקן באולם התיאטרון רון הרישומי, בו חועלה אופרה, "מצד"ה" 967". עם החירות המשולש ייושן ארץ שני מוחות נודעים מאורה, המכחים ביחסו לתיאטראות בהווים האלקטרוניים קה, והם שפקתו על העלתה המערבית המורכבת והמוסובכת. הרקומים של ה- ערצתו וצוץ בקהל אצוי האלים, וכך יכול הקהל לוחזין למוטיקה הבקעת כל עבי, כאשר לעיטות תחומו לו גם התודמנות לעקב אחר צללים, "החול- פיט".

בשל הצורך בהתקנת ציוד סכני מתחז' כבם, והקשישים הקרים בחפעתו, הוח' לש כי, "מצד"ה" 967" חועלה רק בתיאטרון הרישומי, ווליך, מי שהוחזק לח' ווות, בחודש يول', במצד"ה" 967" נסח' שנות

1973 — איאלץ לעלות רושלמה.

על כל הארץ, מוגדרת תחת "מצד"ה" 967", שכורתה תחת קיטם בירושלם ב-17 ביולי, זו שות' פיט' גם: המכאי ריאנדי, השתארכו והתאזרן ארנון אדר, והמנצח גاري בר' רניין, בביעוץ האופרה ישתתפו כתירס טולנים, בהם רק שלוש טולנים אודוייטס מטורל'יל: "גיהה מיצ'יזון ברברנייה, דיוויד קרונל מארה'ב וגינט'ר רייך מ' גרבניאנה. הולמים האחרים הם: עדי צ'ינון, לאו'ן גאנגלי, מירה צ'אי, נילה רירון, סיילר שמא', סיבור הדרון, בר'ם גינז'ילם, זו פיריד, גברתם סלומון אודוייטס, בו, (המגלם את פקיד התיאטרון), ר'וב' הומרים המשתתפים באופרה הם ישראליטים", אומר מבלחו'ן סוף טל, "זו, וזה הוכחה בתרון גיבוטו לוגוטוטו שמו'ן לבצע גם תפקידם כלאה".

"מצד"ה" 967" חועלה, במוסתקת הפסטיבל הישראלי, יירב עטams בלבד, בתיאטרון כבם, 17, 18, 19, 21 ביולי. האם יאהב הקהל הישראלי את אופרה הר' אלקטראונית הראשונה, שחשטע בביעוץ בבריה' עליוי? — בוכת הידריך והטמר למברקים ולקהל, אך גם למחרבי האופ' רה ברור כי לאסורה את, "חסיך מצד"ה" שיש בו כדי להזכיר את, "חסיך מצד"ה" בימי היכונות תלפי מלחתה שת'ה ימ'ים? י'ש רוזנשטיין היה בקיומו אנו.

והרלוונוטיים הזה היו בולט בקסע הסיום של האופרה. בקטע זה פונש סילוה, מפרק הלינו'ן רומי, עם המנגינה ה- יהודית אלעדן. והמנגינה המת אומר ל- מביא רומי: "עם מכונת מלחה ואלפי חילום / אתו יכול לבוש הר' / אך לעיל לא תכל לבוש ע' / המכון למות בשובל ר' אחדר / שאיז' גדו עיליה על ראש' סיכה / במתוך הצבעית...".

יוסף טל: מוסיקה
על טהרת האלקטרוניתקה

בזיאורו, אשר פירבה להכנע לכוחות הרומיים הארים על הלה, ובזהה ב- התאבדות קולטניות, כדי להונע המועלית בעולם שככל-כך, כי בתקנת וופ' פול בשבי, "כאשר פנה אליו יוסף טל שהיתה עשויה להשפיע על הקהל לה- שווה, על סמך תדע המוסיקלי שלו, בין ליט' ישראלי אלירן, אך לאחר רציחת ליל' הפתחונו שאליו הגיעו טל: לבט' כליל את השימוש בתהומות ולוחות מוסיקה של סוללה על טריה לאלקטרוניתקה, מבייא עימיו לאולם את ה'מצד"ה' של אופרה בין השנויות לאלה, מ'צד'ה, ושהיה קדם לכון רק עברו השנויות על האופ' רה, "asmada" — שחותגה בחולנד ו- הרעה בשנה הבאה גם בינויו-ורך — ועהה הם שוקדים על בתי'ת אופרה — לפי ספרו של יוסף בז'ימחתיהם, שהר' המקור היחיד לסיפור הירואי של מצ' שיעשת' בין השנויות לאלה, מ'צד'ה, מ'צד'ה, נותרו בחים על ההר שתי נשים אוניברסיטה עברית למוסיקת אלקטראונית ר' כי' געה של האופרה במינוחות הערים חומשה ילדים. ילדים ובאים אלה עמי'

סיפור של מצדה באופרה אלקטראונית

מצדה 967 של יוסף טל חועלה לראשונה
בפתחת הפסטיבל הישראלי

מאט ייחיאל לימור
חמושה "קייז אלקטראוני", ש-
הוחדר בשתים, ההורגות למו'
קץ הזה למעיאות, הפהז'ה ת-
חום המוסיקה. ואთ, באמצע
עתה של האופרה האלקטרונית
"מצד"ה" 967", שתהווה את אחד
מקודם הפסטיבל הישראלי,
שר אירעויו יחלו בעוד שבוע
יכד.

של לוי יביבה של עליידי יוסף,
ככל-הנראה האופרה הראשונה ה-
געולם שככל-כך על טהרת המוסיקת
האלקטראונית, און-פאפ', כי בתקנת וופ'
לה ו' בה תועש סוכם לעצמו ולקול הא-
ישראלי תושורה מקורית בתה' ברים-
הו. ו... יונק הפסטיבל לעצמו ולקול הא-
הו. והומרה לבתיה האופרה גמסרה ל-

מלחין של לטבי שותים של עליידי יוסף
ישראל אלירן, גיבוטו תחתיה נירה
החפשיה בין השנויות לאלה, מ'צד'ה, מ'צד'ה,
ר' כי' געה של יוסף בז'ימחתיהם, שהר' מה' אופרה
שיש'ת' ר' כי' געה של יוסף טל
הקלמת החליטים האלקטרוניתקה, בז'ימחת
אוניברסיטה עברית למוסיקת אלקטראונית ר' כי'
סיפה ר' כי' געה של האופרה במינוחות
הנוצרה של הקובזון, בראשות אלעוו'

111

יוסף טל

ישראל רז

השתחף ב-“מצדתו”
המזהז לארץ “967”.
אוולי יודע – מי יערד
תשבותה לבוה או
וובון מטה ויזמין
לכיבושים מעולים של
הלהבנא לא קלאסיות, אלא
צירה אופרטית ישראליות? ואור-
לי גם הגברת דהסיטים תהרhor
בדבר? אוולי כבר כדי להזין
ובכאים לעירם?

מצדה - 967

שיחתם עם ישראל אלירז, כותב הליברית

לאופרה שתפתח את הפסטיבל הישראלי

מאת חוה נובק

אם תהיית הצעת האספהה היישר
ראלית החדשה, "מצדה 967" למ"י
אורו עמנואל, כפי שתהיה מאוי"
רע גנגי כפוחת את אופטימבל
ישראלית בשנות ה-70 למדינת
יגידו לנו צופים ומקרים אחרים
כיבוי האזרות בתיאטרון הירוי
שלמי ביום שלישי הבא. ובר
אחד בטוח: בשליל יצירה
המחלין יוסף טל וכוחב הילבריט
ישראל אלירן — זהו שיחאה של
תקופת העבודה קשה וקדחתנית,
של תהמודדות עם מעצמה נפשית
כבודה מד והיא — מציגות מ"ז

ונראתה, כי ליליבריטי יש באור
פרהה זו מפקיד שונה לומריו מוה
שנוצע על טקס ולעליה באופרות
תתקלאסיות. «אין כאן מלודיות ש-
הצופה יומות אותם ואשר ייש-
כחו מבנו את החבישות המילמיים»,
מסביר ארין, «texקס וצללים
הם מקשה את זה ונבע מות.
אפאלו תמורה אין, טל הקליט
את הכל בUMBDA למוסיקה של
אוניברסיטה העברית».

אמונה עד אבסורד

בפני כולם, ניליתי עובדה מ"ד
היה: אילו לא כתוב פלאבוס
את המפעש שכבר בוגשו, איש
לא היה יודע כי ח' זה קיים
בכלל, כל תחוקרים עומדים על
העובדת שאין כל מקוד רומי
למצדה. והרי ההיסטוריה הרו-
באים, שכבר הרבה כתוב כל מופט,
ובעיקר נצחונות וכיבושים,
וניגון בות. שנות שלמה גרים ע"ש
רת אלפים חילים רוגאים על תר-
קם, מרוחק מכל מרכז לוגיסטי,
באמצע מדבר – וזה לא היה
מבעצ' של מה בכך. אני לא אמר
מי של לא היה יותר נדרב בחיש-
טוריה הרומאית הרשמתה. אלא
שמחקנו ועשנו הכל כדי להשכית.
וזהו הטענה שיצאת מונת בש-
בילי הי' 960 שחקרבו את
יעזים שם – סמלן של
אנושם שאמרו "אל" לאםפריה.
ולא מושם שאין להם ברירה פ"י
זות. הרומים לא דכו לשחוט
אנושם. הם היו מעוניינים בעב-
ר. גולדיאטורים שעזם קוות
הייל את האימפריה. לא בפנ-
יהם. אולם, מילויו ניליתי עובדה מ"ד
לא הוכיח לא ונשען. המאלט
לא עזר بعد הירוע המורמת,
והם אכן אמנים צטו לקל ולמלאן.
לא, אין זו יצירתי בוחנו במחקרו
נת לילומסת. אם כי יש פלא-
סופה מטווית בהתנגדות ניכרת
רייצודה שלקו על עצם את
האריות להחליט החלטה סופית
בשביל מעם כולם (הרוי שם סבורי
שם אהרון הי' הירושיט). יש כאן
מעס דמסתקצצת של המיתום
ופיש אנטיגראטיבי".

מן, אשרם נספְתִים אופריה" וככיס שני של תושביהם המבנה לאופריה שלישית — גם היא מחוץ לארץ. לא, "asmadarai" לא יועלה בישראל. פשות, אין לעלוות על הדעת ורומש שוכב להקשיב בו את התקציב הדרושים. בכלל אין מומינים אופוריה ביש ראל, לא האופרה הישראלית ולא מלה החזמורה הפוליטרומונית. מלהה "מצדה" היה יוצא דופן, חזרפה' מי, כמו שהסתREDISHL הישראלי הוא חזשנות, ומה קיתה גורל הארץ פרעה אחריו חמץ הגזות במוגרת הנטיסטי. עדין לא יוציאו והוציאים היציעו להמשיך להציגה במוגרת חזיקיונציגנטית, כדי שאפשר יהיה להחלין את שר' שת הומרים האורחים המוגעים

הבְּמִצְדָּר פֶּלֶם לְזַרְלָה

מאט
מייכל
סנווית

שבוע הבא תולה בתיאטרון ירוֹן
שלים בהצגת בכורה עולמית האור-
פְּרָה „מצדה“. מה לאופרה זו
ולאותה מידה עליה חלמנו במרטה-
קִים שבחולמותינו עד גיל 17? אותו
גיל בו זכינו להעפיל בצוותא, גדור
תנוועתי, על ההר, ולשאת על רכסו
את שבועתנו, שבועת בני הנוערים
לשמר על חירות עם.

הגרון ישב („משמעות מים“, זכרו את זה
מושג?), הדרכ נפתחת, שビル הנחש עודנו
בחזקת תגלית בלתי משוחזרת. מקרים את
חזר וועלם מ, גבו". מנהלים בנשימה קזוּ-
בָּה וככזה, עד אשר — שייא השיאים הופך
למשור לריגלה. וכבר אתה שוכח כיצד רגע
קדום בקושי גורת רגילה, קל כבכי רץ מאבוּן
לאבן, משקיף אל חיים הפרושים למרגלותיך,
ונושם „אוור פסגות" של היסטריה עברית
עתיקת מצדה.

והיום ישנו הרcabל. ובני שואל: „מה, רק
זה?" את פלאי הטכניקה אי-אפשר לחתיר
לשימוש רק ליותר קשיים. ילידך של לא
יחוו את חוויות ילדותך. איש איש ותקופתו.

ובכל זאת, ישנו דבר הקורי זכרו קוּרִי
לקטינו. בין אם זו מורשת מונטלי, מערכת
שלחוות, סמלים, זהויות, עבר, ומצדה
שייכת לנו לא רק מפני שחיליל הפלמ"ח כבָּ-
שו את המדבר ברגליהם, אלא גם מפני ש-
לפניהם רבות שנים (ואלו ממש מתחילה, נוצר
הסמלול?) מאן קומץ של מודדים להיכנע
לאימפריה אדירה כה. מלחתה חסכת סיכוי
אשר קידשה את ההירות, על חשבון החיים.

אלעזר אשר ציוה על פיקודו שלא להכנע
עד לנגע אחרון, ולא ליפול בשבי אלא רק
כגוייות גטולות חיים, ידוּן לכל מי שנשתייך.

על האופרה „מצדה"
מאט יוסר טל, לפי
ליבירית של ישראל
אלירז, לקראת בכורה
עולםית בתיאטרון
ירושלים, בשבוע הבא.

מספר 28 (183) שנה ד'
ין בתמ"ו חליעע, 13 ביולי 1973

שבועון
של
המחחו

פעם ("כמוהי") ל"בנימצדה". וגם ערכנו מש' פט. יהוחוכני לילות ארכויים האם נכון נהגו — במחשבה טהורה של ילדים נלבטים בדבר רום, "גורליים-חשובים".

ועכשיו ייכינו לנו אופרה? רעוד אלקטרונית, ריל? למלוי הסופר והמחזאי ישראלי אלה. היליבר אשר אבנברג כתה, כמוותו ביצירזה פבזותית אשר אבנברג נזכר את התה- קופת הקדימה ושאהבה ממנה, אדר דמיינו של היוצר החופף לה את ממדיה האומנותי. משבבי אלג'יר,

נקודות המוצא שהנחתה את יוצריו
 האופרה הייתה: לא לספר את הסיפור. המבנה
 הוא של קפיצה מעוניין לעניין. בדומה לטכ-
 ניקה מוזיקלית שגם היא אינה שומרת על
 משך של קו אלא יוצרת את האירוע בכתחמים-
 כתמים. אין שם מוקדם ומאוחר. ישנו קטיעות
 המתוחשים עם החורבן. ישנו פלש-בק ברו-
 מספרים הנוחרים בחיים על החיים במצדזה.
 המתים משחיהם עם החיים, שר צבא רומאי
 משוחח עם היסטרוין ומשורר. הדמויות ברו-
 רות ומוגדרות (ילדים, נשים, אבות, שרוי-
 צבא). אך המוצבים הם דמיוניים. ככלומר, ניתן
 לשער שمبرכת כזו של התהנחות עשוות
 היו להתפתח שם, על ההר, במצב דומה. אין
 זו יצירה הbhאה לממד יותר והספרות, לפחות
 יצירה אומנותית הbhאה לבדות את סיפור החיים

שר הצבאה הרומיי עומד על כדר ש, מעבר לאימפריה אין עולם" ונגדם ניצבים רק, קומץ מעיל של מודדים". הוא מבקש לא לכתוב את אשר אירע במאזדה. לא לספר כיצד הצליחו מעצים לומר לא לכוח הזרוע, גם אם עולה לקומץ זה הדבר בחיו. היהודים הם מיענו קץ בשר האימפריה, "מטורפים לחרות". ולכן עליהם למות. אללו גאותם לשביל את עולמה וחושונתא. הגי וגביהם בחיקת

האופרה של יוסף טל היה אלקטו
רונית להוציאכם, בשנה שעברה נוגנה בהאמנ-
יבורג אופטה שלו (גם כן עם ליברית של
אליריו), שהיתה בלחך אלקטוונית ובחלקה
„קונבנציונלית“. על דבר טכנית זו, וגם
זה שאליה של טכנית, עונה יוסף טל:
„בערת המיכשור ואלקטורי של הקופתנו,
כל מה שפיך צלילים אשר תוכנן, אופים,
שונה מעולם תצלילים המסורתית. צלילים אלה
מקתיכים — בעקבות מהותם — דקוק חדש
בשפה המוזיקלית. ולכן מתגלות אפשרויות

חדשות בהבעה המוזיקלית. אפשרויות אשר
עד כה היו נסתרות, או לא ידועות, ולכן
גם לא מוכבלות.

“כאן עומדת המאזין לפני הפתעה מסויימת.
באופן אינטינקטיבי הוא מתחפש סימני התה-
מצאות. הקל והרגיל גוא שהמאזין משווה את
הצללים החדשניים לרעותיהם המוכרים לו מ-
סביבת תחמיים, אם כי הוא היה יכול למצוות
שפען של אותם רעים גם בהרכבת התזומות
המסורתית.”

על „מצדה“ מוסיף יוסף טל:
„אשר עמדתי לפני החלטת כתוב את
המויקה ליבורית של אליריו התייחס יכול-
בן, לבחור בתזומות המוקבת, כפי שעשית
באופרה הקודמת שלי, „אשמדאי“. כיוון ש-
מגנתנו הברורה הייתה להוציא את סיפורו
מצדה מספר ליום היסטורי, ולנסח אותו
 מחדש בסיפור אנושי, עם בעיות האדם וה-
חברה, הכרה זו היא שהכתיבה לי את החיפוש
אחר צלילים אשר מתקנים גם את היוצר וגם
את המאזין מזכורות ההיסטוריים קרובים או
רחוקים יותר.

„זו הייתה סיבה עקרונית הדוחת לה הת-
לטטי לבטל לחוטין את השתחפות התזומות,
ולחשמש אך ורק בצלילים אשר מופקים על
ידי מכשירים אלקטרוניים מתאימים. זה כמובן
השבע גם על התפקדים המוזיקליים של הז-
מרים, כדי לתאם את ביטוייהם המוזיקליים
עם חוכן המויקה של הצללים האלקטרוניים.“

עד כה, שיתה עט שפי יוסוף טל:
„מצדה“. אך ככל מדיום אמנוחי הנזקק ל-
מתוכים, הינו, המבצעים — שותפים למפע-
על זה גורמים אידיגוניים, מנהליים וארגוניים
מוספים. אופרה זו הומנה לפני שנים מספר
עיי מפעלים טקסטימוניים, עימם קשורה הגב'
רחה פריר. מיסיבות שונות הנושא לא הגיע
לכל מימוש. הסטייבל למויקה וזדרמה ה-
נפתחה השבוע, בראשו ניצב מר פרופס, וזה
למעשה „גולת הבורתה“ של היצירה המקו-
רתית. הסטייבל הוא המפיק של היצירה, ונכין
כאן כי זה הפעם הראשונה(!) — הוא קיים
כבר 13 שנה — שהוא מפיק מופע מקצועי.
מה עוד שמדוין הם גודלים ממד. שותפה
למיון המועצה לתרבות.

אחר שנטענו לשמר על ייחודם ועצמיות
— נדונו — קודם כל על ידי עצם — כללית.
לדעתו של ישראל אלירן, אשר כאמור
 עבר על חומר רב המתפל בנושא מזדה:
„המשמעות לא יכולה לסבול מין יתושים כהו,
967 יהודים שאמרו זה לא, בשבייל, וזה
החוק והחותמי של הפרשות. לנו זהו פרשה
לא של אישים אלא פרשת המתרחשת גם
באים. אם זה בחונגריה, צ'בוסטובקה — כי
אתו היישב שהשיבו יהודי קפו במבדרי“. **—**

ישראל נסה למצוא אלמנטים תיאטרליים
mobakiim, וכאן אנו מגיעים לאחור מרכיב
חשוב העומד מכובן בכוחו עצמו, המוזיקה
של יוסף טל. בטרם נ עבור לשיחה עם טל,
נוסף מלים אחדות משל ישראל על היחס
שבין החמליל למויקת.

„השירת היא חלק ממכלול היוצרה כולה.
אם אין כאן קטעים מודדים, אין זה מפני ש-
המלחין אינו יכול לכתוב קטעים שכלה...
אלא מפני שהמויקה, באופיה זו, באח לחת
תמייה, פירוש, לקטעים התיאטרליים. לכן
חשיבות לבן שהאנשים ישרו כך שנוכל לחבין
אתם. והי אופרה לירית, עם אוירה המובי-
רת רוקוויאם. הדראהה הינה, למעשה, השקה
בין מה שנעשה על הבמה לבין מה שהקהל
מביא עמו. לכן חשוב לצין שלא בינו תפ-
אורה של מזדה, לא הצבנו הר, ישנו פוזים
ומחבר של מקומות אירועים גובה ש-
רים. הללו ממחישים את רעיון ההתרددות
בין עם קטן לדול. מקום האירוע הוא ב-
פורש — מופשטי. ישנה מלחלה, והמויקה
האלקטרונית מקופה וממלאת את האולם.“

המלחין יוסוף טל (סקפטי האם
(יוב), באשר לשאלתי ביחס לקשר בין תוכן
(תמליל) המהווה למויקת אותה כתוב: „KHR
זה יינו בכלל בעיה במזיקה“, הוא מшиб.
„אין זה מתקידה של המזיקה לתרגם את
תוכן המלא לסייע מוסיקלי המסלל ב-
דיק את אותו התוכן. אללו זהה זה כך, והיתה
לפנינו כפילות. מטבחה, המזיקה גותנת ב-
טו למה שמללה קונקרטית אינה יכולה לומר.
לכן חיב המאזין להיות הרבה יותר אקטיבי
בנסיבות, והוא צריך להיות הלא-אריאלי בתוכן
הგשים לעצמו את הצד האלייריאלי בתוכן
המלחין.“

מכאן גם לביעית הרגש באמנות בנגד
לשכל. מובן מאליו ששתי הפעולות חייבות
להיות מותאמות ולפעול חמיד בכל פרט ופרט,
גם בשעה שהווצר שעבד. ובאותה מידת —
גם בשעת התאונת, מזד המאזין, כוונת
המאזין במודע רבתה בחינוך המזיקה, בין
אם למד בזרה שיטית וbam הוא פרוי
נסיין בחיה. כי החיים אין אדם שאינו מוקף
מזיקה — בגל אלמצעי הקומוניקציה העי-
ליים. או אדם כוה רגיל לעולם צלילים הנבע
מהפקחות על ידי כלים קונבנציונליים, כל-
תומות וכך.

„אותם כלים, כמובן שאינם מקרים. כל
אחד מהם, בזמנו נתן את התשובה המתאימה
לאידייאל מוסיים. כמו שהכינור מייצג את
האידייאל המלודי ולעומת זאת הפנסטור מאפ-
שר את ביצוע העולם החרמוני במלואה. ואילו
כל הקשה למשמעותם מבליטים את הרית-
מוס במזיקה. מזה ובו שצלייל אינו דבר
מושפט לגמרי אלא שהתוכן אשר בצליל כבר
מסמל רצון להבעה מוזיקלית מסוימת“. **—**

תשbez של חיים ומרות

מאט
שונה
סקל

האופרה "מצדה 967", שחו
אלירז — תועליה
היישראלי למוסיקה ולדרاما
הצליל האלקט
הכוחות
ווארן גולד
16/7/1973

ריבוז יתר

מבחן מוסיקלית מצינית האופרה הנוכחת בחידשות בולטה. שעה שהמוסיקה ב-"asmada" הינה מרכיב מסוימות קוגניטיבונאליים ואלקטראליים. שומרת המוסיקה ב-"מצדה" על טווח אלקטראוני מחילה ועד סופה. "הנושא בצד אחד הוא חד-פעמי ובתישיגורי בצד השני", אמר המלחין טל, "שהיית מוכחה לחבר לו מוסיקה הריפה ובתימוקובלת. הצללים, שהוקלטו על טיפס במעבדה למוסיקה אלקטראונית שליד האוני" ברסיטה העברית בירושלים — תיאטרליים בצדקה רבה. דואק משוט שם מאלץ את המאזן לנגולות תחירות וריכוז יתר. המוסיקה המקבלת כבר יצירה פקסאטיזה של אסוציאציות. ביחסון המאזן בכוננות המלחין מביא להרפה והורם את המתח. המוסיקה האלקטראונית מבלבלת את הקהל — אבל בכיבולו זה יש ברכה. ברגע שהקהל מוחר על המאנץ לסוגו את הצללים האלקטראוניים לאסוציאציות המוכרות, הוא מתרכז ומחיל להק-שב". מטעים יוסף טל, שהחל בכתיבת מוסיקה אלקטראונית לפני כעשרים שנה.

הצורך להשתמש בשמקול אלקטראוני. מפער מגד אחד בעיות קשות — אך מהו מגד שני ארגון המעליה את רמת ביצוע היוצרת. "הזמן המוסיקלי הכללי, מוכבב עליידי הרשמי, וכמעט איינו לשינוי לעידידי המצח", מסביר נארי ברתיני, שהציגו לוגו היוצרים כבר בהעלאת האופרה "asmada". "המורים חיברים לשיר בלבד כל תומורת מלואה. המנגנון הוא המשך בוגם לבן הרשמי — והטיסטואיזה מאלצת את כל המשתפים, מטבח הדברים, להגיע לדוק בבעזע", מגדיש המנגנון.

"היגיון בין המוסיקה המוקלטת לקולות הזמרי — אהgal להפיקת האופרה למשך חווון כמעט אבסטרקטי, הבולט באוירט הניכור שב", יוסוף ברתיני, ליונארד שאר. העוסק מגד בעשר שנים בביבליו אופרות, בחו"ל.

לראיינו זו שותח התפקידן ארנון אדר. באמצעות האור המירוח של הבמה והיחסים שבין קווטרוצ'יזות המתקלת בין הרמוניties המסתומות עלי-הן — הוא נוטל חלק ביצירת עולם הנומד מעבר למושויות חר-פעמיות, עולם הנזון, מכוחו ואיקומו של התיאטרון המסוגנן.

נארי ברתיני
דוק ביצווי

ליונארד שאר
אוירט ניכור

מזהה — מושלש ענק ושקר, שקורקו מוחצל לשתי פינות. לרניין מעלה, ושיולב דרמטי של קולות אנושיים בצלילים מתכתיים, הבקעים מכל עבר.

צירוף זה של מרכיבים קוליים וחوتיים הוא חלק מהמצוות. הנוצרת על בימת האופרה "מצדה" 1967, שכוררת העולמית תיעדר מחר ב- "טייס רון ירושלים", במשמעות הסטטואל השראלדי למוסיקה ולדרמה. אוירות היוצרת, שחוורה על הולחה בידי יוסף טל, מתקת את רושתימות המוסלהה של מגני-מצדה מצדדיות למאורע היטומי קוגנרטיבי. המשה-עשר מעמיד האופרה מתחשים באופן אסוציאטיבי, ווורדים החושה של עלזמניות.

"צאתי מחרן נקודת-הנחתה, שיפור מצדה מוכך לכל צופה", מטעת ישראל אלירז, שמרבת מחותיו והועל על במות שונות בארץ. "עבדה לא אישרה לי לשבור מושך אלירז והולחה בידי יוסף טל, המארע גורא-הארע שהתרחש על הקרקע לטפי אך שנה — ממש לאירועים מוגרת למתו ביוטי אמנויות לבוית יחסים אכיות ומחות, המת רידה אותו בכל יצירותו. "מצדה היא, לבגי דרי, העזה שבאמירתה הלא", אומר המצח. הוא זו הפעם הראשונה, שעם לפן סרב להשלים עם יציר הדמיוני של עס Dol ונאבק על כוכו להתקאים קרזנו — עד לא-טאסטורוזה המוגנים את המיטר המתנקש בשם יצירות".

העימות הנוצר, דומה לתשבץ של חיים ומות, המואר מזווית-הנחתה שנotta. וויתרדרה אחת היא זו של היחסוטוון. המגולם עליידי שמעון בכל ההיסטרוון — התפקיד הלא-זרחי היחיד באופרה — אפשר בין הצעינות השונות ונמצא בתוכן ומזהה להו. ממעס במדת שורה. הוא מיש לאבזביה הרומי סילוהו — נבש של יין, ובפניו מובאת עד dara של שית הנשים וחמשת הילדי. שנורו בחיים, והמרכיבים ייחודים 960 המוגנים את המיטר המתנקש בשם יצירות.

ברוגם, הדרמאטים ביוור עולה היחסוטוון ומתייצב בראש התהנויות המתקתיות — ווועק את אייכלתו של השבל האנושי להבן רקלוות את המתרחש. "איך לנוכח את העבודותך, שהן תקבלנה על הדעת?". הוא פונה אל הקהל וקורע לנורו מניה ריקה. "מי יאמן?!" אנחנו בשנות 73, ולא בתקופת החורש? מי מתרשם מabortו טרוף? איך אסבר, שאנושים הפלו גורלו, מי יטבח את מי?!"

לשון חדשה

התיהסותו של סילוה, המפקח. המגולם על ידי המזר ליריך — בתגלחת מהתרבותת התרבות, "היקום חולק לשיטים", נשא סילוה את קול הגזע האלמיות, "השים" — לאלים, האדמה — לrome. מעבר לאימפריה — אין נולם. רומי פורשת אדר-הרגמן גודלה, וקוראת לכל העם: "אספן חחתה — או העילמו! עם קתן שיד געם גודל".

ksamגלה סילוה את הגוינו השסועה, את הגוינוות הקרעינים בסיכון ואת הבנויים המבתקחות — מביאה התעלומה הבלוי מובנת לאבדו שלות

רווח. "סלנו להם דרכיהם, בנינו איצטדים, הייאטראוניים. אדרונאות, עריטים — והם בחרו באלהום החל ומטורה. נחיה ללהם חיים, והם סרבו לקלם", מותח והו שאות אופי של נזורי-זרחי. סוטי, הוא מופיע ביפוי סילוה בגויה עותה מסיכה. סילוה, המנסה לקלעו בו בקילוש, צוח באזונו: "עטם ולחם כדי לחיות — אהם. נלחמים כדי למות", ואלו אלעזר מшиб לו: "עם מכוניות מילאה ואלפי חיילים, אתה יכול לכבות הר — אך לא לעולם לא חובל לכבות עם. המוכן למות בשבל הר".

בمعدן אחר הראי לצוין, אלעזר אלעזר לשכגע מורד צ'יר (דו פלידר) בכוריה המותה. "השעווה זו, הוא שר. לשון חדשה באה לעולם, לשון השונון: לא ישלוט אדם באדם. מלבות אן תבוא על חברה, להאמין, איאילו בשעה ארונה זו, שאחנו צוחקים ואיננו מוחשים על אלהים והארץ — זה נס, זה תריא גאולה. המות שומר על כבוד האלים שלנו כرحم על ערב".

מצדה מבדת אורתונן, מסכם המחוואי את החיפוי הרוינוין של יצירות, "שהיחסים שלעלם אינם פטרה, העיקר הוא טיב החיים ואיךם. חיים מושלי משמעות, הם מעשה מות, מצדיה מפקל בחורב את המאבק בין ליליות גאולה. המלה את כל היצירות של, הכהה איננו מבין, שהוא שללעכיזמו איננו הזרקה לכלהם — והוא האחת והיחידה להתחמוד עימה. סולנה היפוכו הרוחני".

מאדיה נפלת שבית בירושלים

קובסוט יהודיות באופרה הישראלית „מצדה 967“
אוסף של קלישאות נבותות לצילום אלקטרוניים חסרי משמעות

אנשים. שהחרירות השובת להם מן החיים". אין זה גורע כמלוא הנימה מבורתם העילאית של מגני מצדה. אם יושם קץ אחת וליד תמיד לטענות אוויליות ופזרה ביןzialיות כמו אלו שמביא אלירז. האט בדק את ההיסטוריה ריה האנושית כולה. עד שקבע קביעה פסקנית כזאת? למשה — מושג העדרת החירות וחורי פש המזפון על החיים. היה מקובל מADIO בעולם היווני רומי. (קראתני לפניו זמן מה בי איזה מקום אף טענה, שנאומו של אליעזר בן-יאיר הוא נאות הליניסטי מובהק, שכבראה הומר כא-עלידי יוסף בונומתתתו ור' הושם בפי המנהיג היהודי — כדי לקרב את פרשת מצדה ל-הבנייה ציבור-הקוראים המשכילים היוני-רומי). (הרי „מלחמות היהודים“ נכתב ביוונית, ונועד לקהל-קוראים לא-יהודוי דורי קא).

הדגמה המפורשתם ביותר היא — כמובן — של סוקראט. שהעדיף לשנות את כס-הרעל המפקד הרומי הוא אומר: „כען על פני חיים הנוגדים את מושר יי' מצפונו. וזה היה לਮעלת מי

דימ חזק יותר ועתיד לנצח את ניצחון-הכוכבים. „עימותים אידי דיאיים“ פשטים אלה הם רוב תוכנה של האופרה. שאינה משכנתה אותנו אף לרעה אחד (ושוב — פרט להבט המוסרי קאלה, שבו אני מוסמן לדון) כי קרה כאן דבר נורא — שי-קרוב לאף בני-אדם התאבדו. ביוםיו של לייאנארד ש"ה — ימי היסטרוין (יוספוס?), ה-17 משורר, אלעזר בן-יאיר וכרי — המכיג את השחקנים בטורים מסוגנים וסתטיים. עם חיללים רומיים התווים מדי פעם בסך ללא טעם על הבמה — מזוכר מADIO את רמת „בימיי“ ב-„מסכתות“ של בית-הספר.

ועתה — דברים אחדים על הטיעון „ה-אידיאולוגיה“ של ה-אופרה. בתוכניה מופיע רשיי בין השר, כי כאן, לראשונה בהיסטוריה האנושית, בעוצמה טרגדית כל-כך, נשמעת הזעקה: אין החיים כשלעצמם. בכל תנאי שהוא. עקר מקודש“. על המפקד הרומי הוא אומר: „כען המת. עם מוסר-ההשכל הבאנו, שכן, שכוח-החיהם של המת-ה

יחיד במינו באימפריה הרומי מית) בין ההשמדה הנאצית המתוועשת והאנטישמיות (ה-אורגנט). הדיכוי היה פוליטי צבאי ולא „אנטישמיות“.

קטעי-ה-הגות" המשמשים על ידי היסטרוין (יוספוס?), ה-18 כהרים כל הגות ממשית ואינטנסיבית. אלא ניפנוף בסיסמאות על הדימ של העדפת מות על שיער בוד — וזה על רמה של בתיות נמכות בבית-הספר. לשתחות ובאנאליות אלו אין כל צורך א-integer-ריאלי במוסיקה האקלטרונית של יוסף טל. די בכך ב-„כלי-זמר“ של גולדפראן.

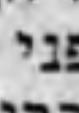
אלא שגולדפראן לא היה מס' כים בשום פנים לחבר מוסיקה לטכסת החסר כל-כך כל יסוד דראማטי — פרט לאותם עיר מות-הזהוב משינויים, ממש כמו באושוויץ — אם כי ליטיבר-ערטי. לא היו נוהגות או סתימות סילבהandi, סילבאני, והדבר נשמע כ„זונג-היל! זונג-היל!“. כמשמעותם הסוחרים את כתלי מידה, הם עוקרים ממש כמו שוניים. כך נוצרת אנלוגיה היסטורית מושיפה. שכן אין כל קשר בין דיכוי אימפריאלי של מרד באחת הפרובינציות הרומיות (המרד היהודי לא היה

בדברים הבאים אהיה לך לפחות לך לא-הברורי והעלולתי, אם ניגן בכלל לא-הברורי בכהה, של האופרה „מצדה 967“, מאת יוסף טל וישראל אלירז, בביבטו של לייאנארד ש"ה, המוגמת ב-„תיר א-ברון וירושלים“ במיסגרת הדראמה-הישראלית הדבש. במרס סיקחה ידו עמיית, המבקר המו-פיקאלי יירב א-אזורח.

הilibרלית של אלירז היא אופרה של קלישאות נבותות, בלי כל קו של התפתחות דראማ-שית (התירוץ ירך הוא, שאלת הם פרקי הירחור ופירות לפרט מזדה). במידה שיש מצלבים דראמטיים, הינם באנאליים עד כדי בכי, למשל: אשה נאה ששרדה בחים. זוכה לתשומת-ליביו של המזביה הרומי, הליר-גאטוס פלאוים סילבה, והוא עוגב עליה بما שנדרה בראה למחבר בסינגורנו האגין של ג'ני-טמן רומי (למען גירסה מר-גושמת של התנהגות האזולה של הרצליה-היפותוח). כשהיא מזוקפת בגאותה ודרואה את חייה זוריה, הוא מגלה את „החייה“ שבו ומפרקתה לחיליו לעשות בה כטוב בעיניהם. כמובן, בלי סקס א-יאפישר (והבימי של תמנונת האונס הוא חוכה וא-יטוללה לכשעצתה). אבל כל ה-מעשה הוא ממש סיפור „ה-ה-פרץ“. בתו הנאה של המרוג היהודי והקוואחים. שמאלץ טהור ומזוקק.

החילים הרומיים מצדיעים למפקדם במועל-היד ונובחים כ„סילבה! סילבאני“, והדבר נשמע כ„זונג-היל! זונג-היל!“. כמשמעותם הסוחרים את כתלי מידה, הם עוקרים ממש כמו באושוויץ — אם כי ליטיבר-ערטי. לא היו נוהגות או סתימות סילבהandi, סילבאני, והדבר נשמע כ„זונג-היל! זונג-היל!“. היסטורית מושיפה. שכן אין כל קשר בין דיכוי אימפריאלי של מרד באחת הפרובינציות הרומיות (המרד היהודי לא היה

400 שנה לפני מצדה. דוגמה נוספת היא מלחמתה התאבדות של ליאונידס והספרטאים שלו נגד הפרסים במעבר ההרים תרמו פילי. וכן העדפת האתונאים להקריב את עירם ולהפליג בים על פני הים שיעיד בוד תחת שליטונו הפרסים. הפיה לוסופיה הסטואית, שהיתה נפואת מאוד בחוגי החברה הגבוהה של האימפריה — עומדת אף היא, בין שאר דברים, על העדריפות המותעלת לפני השפה.

אלו הן בוגמות ואידיאות ש- כל הציביליזציה היוונית-רומיית התהנכה עליו — והן שרדי- דו מאז ועד לפני זמן לא-רב, עם מושג „הכבוד השוב מן החיים“ של האצולה האירופית (שלא לדבר על מושג הכבוד של ה„סמוראים“ היפאניים).

פרשת מצדה בולטת ביהודה במסורת היהודית דוקא. במסור- רת היהודית ידוע מושג „קי- דוש השם“. שהוא דבר שונה מ„חירות או מוות“. כלומר — חי-ישע-עובד אפשרים, כל עוד אין אדם נדרש לוותר על אמור- נתו הדתית. על כך „ייהרג ולא יעבור“. זה היה, ככלות הכל, עקרון ההתאפשרות של יבנה ו- חכמיה. קדושת החירות הפוליטית היא דבר אחר בתכלית. פרשת-מצדה היא, איפוא, חרוי- גה במסורת היהודית — ואכן נשכח כליל בכל מקורותינו. ויודים דתים אינם מתיחסים אליה כלל ועיקר. רק עם עליית האיזנות המדינית החילונית, ש- חזרה ושמה את הדגש על ההתי- בט הפוליטי של הקיום — הוו- עלתה פרשה זו שוב מtower דפיו של יוסף בז'מאתהו, והפכה ל- סמל לאומי.

לנוכח הפטפטנות התעמול- תית המקובלות אצלנו כהיסטר- ריה ובמחלוקת. על רמה הול- מת את לוב של מועמר קדא- פי ולא ארץ תרבותית — דומה שחשיבות להזכיר עובדות-יסוד פשוטות אלו.

צלילי השבע

יריב אורה

באותה עת, "גנדה 76", מופיע
תמונת המלחין היינץ אלרי יונז
על בצליליהם אלקטטרוניים
בזוקום בתובנה נינטשין
אלקטטרוני אשר להפילה
בידוען קולות ורעים נאכל
הסוגים — ללא הגבלה. נא
בחדר בחוקים ביזת שבדב.
הרמקולים שפוזרו באנו ס
„הייאטרון יהושלים“ השמי-
יצו כל משך ההציגה לסירין
גין — בשיפות בשל קצר,
טירטורי מבוניות. דפיקות
של חרש-ברזל. הריקות,
שריקות. קילות-נפח ובDOI-
מה. לדעת המלחין „זאת היא
מוסיקה בעלת מילנה והגין
משללה, וההצלחות — בעז-
לות כוח-הבעה רב“. אך כדי
התרשמות לא היו לקולות
האלקטטרוניים כל ממשות
והבעה הקשורות לאופרה.
חדיגות הרנשיס היפה ל-
כפייה שרירותית מרגינה ו-
מלאה.

יוסף צל כבר הוכיח את
יכולתו לחבר לבוש מוסיק-
קאלי סביר לעלילה („שאיל
בעינידור“, למשל) — אז
לט הפעם ניכשל. לעלילה
אפייח מלאת גבריה וחווד כ-
„מצדה“. דרושא מוסיקה פ-
חות „אוואנגארדית“ ויוטה
אנושית.

גם הזימרה בפי הסולנים
והקובוצות הייתה מערצת
צורמנית של צלילים. שני
מחדרים נוספים, שהיקשו
על המאזינים למזוא קשר
בין השירה להתרחשות —
התAMIL לא הובא במלואו
בתובנה, והוב הזרמים בלע-
את מלות המשפטים המס-
רים את העלילה.

אם יש מקום לשבחים,
הרי הם מגיעים בכל-זאת ל-
זמרים — במיוחד לקבוצת-
הילדים ולסולנים הילל גיב-
טראיד (באיטון) בתפקיד
קיד טילבה. עדין עזיז זוק
(סופראן) ב„אשה זקנה“ ו-
דוד קורבל (באס) בתפקיד
אלעזר — על שהציגו ל-
שיר את המוסיקה האנט-
מלודית.

המנצח גاري ברתיני הינו
זהה בבישרונו רב את מפע-
לי הרמקולים והזמרים.

אחרי הפסטיבאל ה-13

מאת יריב אזרחי

四

מצדה - ๖๙ בפסטיבאל הישראלי

למלהות ההתחשבות הולכת-יביטה וועל דידי זה השמשיט מחבר הכליל את הרקע מתחת גבו. כל מה שמרתחשת אחר כרךינו גלו依 שהה לדידים ושתי נשים והוותם עם האבורה רומאי איננו אלא קדושים לעמאנון הרוב אשר נמצא כבר מההורי בגבונו והוא נחלת העבר. אין כל התפתחות דמיונית ואף אינה כוכלה להיות. אם השוק שבחבאי הולמאן בהדריה היה שית שנותרה לפיליטה או לא, מה שicityות זהה לה, "מצאה" בלבית פרוטות נאלץ מחבר הליבורית לפרש את הדינר הגדול לפרוטות. המחוואי אף איננו מוגבל לחבר עלייה ארואה לשמה ונוצר כל החומר על ידי דידי הייסטרוון המשנן פטוקים ללא כל משמעות, ורחמנן. ניכריו על שמעון בר שנTEL על עצמו מושם מה את הפתקין הסטטי שבל טאטיסט יכול הרבה יותר.

תמליל: ישראל אלירן, מושיק אקלטונגוט, יוסף פאל, במוי: ליאונרד שך, תאודור ארנון אדר.

ג"ד ר' פירשטיין

מופעים הרבים של הפטשי' שאלאי היה והאמביג'ו' הנגמוקים לכך ריבים. נעל מעשה 'בר מצווה' הוא עם השלושה עשר זה לבב ירישג שאין לוול בו. אם תיטווארל באין מדינה חמיש צופות, רשא להתקבל כי יירגון הבנלאומית של פס' מכיוון שהוכיח את קיון ב והקבוע. אם המשך עשר על אהת כמה וככה: השנה חל 'יובל' נידר: לפ' ושבע מאות שנה ב מאור ללאומי הייטורי אשר

הה מלוא.
פה יורשה לנו לציין שלஅתורה
בתערורו ספקות לגבי כל עניין
„מצדה“. כל ההתקבשות הוקולקטיבית
לא הייתה ולא נבראה. יוסף בן
מימון, המקור היחיד שלנו לגבי
המורע¹, בדיו מלבו ולשם צרכיו מ-
האיסיים כנראה סייר נאה ומוזען.
כיסים נטושים נקבעו קברת הארץ יותר:
נראית מהימנה הרבה יותר:
מגבי הסלע נלחמו עד האיש האחרון
ונפלו בקרובנים אל פינסם ה-
איים הנוראים. היהת כבודה עילאית,
אלירן מוזלול לא רק באנטיגוניזיה
שלנו אלא גם בזו של המבכיה ח-
רומאי. הוא כחוב עליו בתוכנית:
„ברומאי אין הוא מוס oligarch אין-
שם שההרחות השובهة להם מן־
הרים“. האמנם? נראת שבלמדוח
היסטוריה רומיות קיבל מחרנו בלתי־
משמעות...
הה מלוא.
פה יורשה לנו לציין שלஅתורה
בתערורו ספקות לגבי כל עניין
„מצדה“. כל ההתקבשות הוקולקטיבית
לא הייתה ולא נבראה. יוסף בן
מימון השוחטן במיוחד ל-
מן נטה מהיון להלטוטין, נתרבר ש-
בקוע עמוד אצלנו גבוי כמושקם לדבר,
אל מושקה מן השורה בלבד,
אוינוין מן הוויה בלתי נסבלת בה-
לקטרונית, המועצה עונחת
טל (מהיה) ווישאל עונחת
ללי שבר קצר הצלחה בגר-
אפרה בשם „אסמאדאי“.
שייד גודוה למדוי עליון לו־
הבריה, כדי בחוץ באו-
שה שרותה לא ספק את
צוגי של אפסיטו וואל השלו-
לרגל החזי יובל למדינה
עו אוונגנו היהת מושקה
הה מלוא.
פה את בראטן הדרה
הה מלוא.

שרשתה הצלולנות באופרה זו
ונשכחת. אדרון אדר בנה ארבעה משל-
תחים טהים של פיגומי מדרגות שהחשילו
את כל המשתחפות. נראה שהפיגומים
לא היו די אינטנסים כדי שבל מי-ש-
עליה עליהם או ירד מהם חס איז-
בטחון. נאלץ לאחנו במעקה או פשוט
איבוד שוו משקלו ונכסל. כך קרה
גם לשמעון בר השוא שחקן מגנוס
מأد. ה „עליליה“ פצלנית
קצתירות עד מספר הע寥ות והירוי
דור עצום ממש וכל אחת מהן היהת
למכשלה. גם הבמוני של לאונגרד שך
הה כשל, לא אמרנו. ולפעמים אף
ילדותה. ה „בלבולות“ עם השואה היי-
מן מגוכחות. כגון קירית שנין
הנובע על ידו. המתרבורי

הזהר, נס, ירושלים, ירושת לאמורען תר
ובותי מרכז'י בMSGת הפסטוואאל-ה
מורוח, לריגל לא פוחת מושלשה זיבּ-
לוֹת. מה שבלבונן היה החליף ספר
עד' – מוסיקה אלקטרונית, המילוי
גדוע, במני' כישל. ישנה סברה שי'
שלוש הציגות בירושלים עלו לסתם
מכובד ביהור שאינו רחוק מ...חצ'י
מיליאון לדורות. מעתערות שאלות
ברות שיטפוק אחאות גוף: כל בר
בי' רב יידע שבלי' תלה' איביב או'י'
אפשר, כאן הריכוב העצום של קהל.
אכן איד' אפשר להכנן מאורען תר-
בותי מרכז'י שוויז' בכירה ליבּ-
שנאייה סיידוע' בקהל ודו' לחיכיטה-
רבינאייה
בן חתמליל, ואפָל' גומחה
המוסיקת' לא שבגענו נחת
עם אלא במאזינים נמשכה
ודקה ?

צירה מומנת נוספת לפטיטבעל היה
היא ההלל לירושלים" מאת דאריס מיה
מגנדי מלחני זמינו והודיע בטל לב חם
אלא כדרה. צר שום מוסך זו לא
שטעמי ההורבטים המהוויעים. כי
צרכו של סטרואונטיק בעזה. עקדת
אורה הקדיש יחד הפטיט בעליים
לישראלן כן גם זו של דאריס מיה כתובה
בסוגנון אשתי. לא בין ישראלי או יהוד
די, ומברכת ציללים בכובנה, קשלה לתהות
על מהות מוגנה. בבודו של דאריס מיה
בקומו מוגנה. אבל לא הרמןנו במקווה
מה ההלל לירושלים" שלן.

בקונגרסים סטטונאים אחרים השמעו בקיירה חדש של עמי מיענו, "שרים יה"ו"ם דם לקהל באס ותוממות", הטסמנית "ירמיהו" לברנשטיין; והנטנית של גלען טהילים לבלו בתוכניותיהם יצירות ישראליות, מלבד העולמים החדשים. אשר סרם לממד הבהיר את מטרת הארץ.

טראטה נסכת של מקימי הפטטיבאל היהות בעלות עם ערבים מושלהן. העדר של חנויות הביבא עפר את חובבי אמנויות הזمرة הדתית. השתתפו בו חנונים מארא"ב ומישואל, תגונת הקהילה היהודית בחודש בשלהי הסינט מסורתו והאמורית רקסן חונן שרוי ביטוליסים ושי המקובל בתהילת-הכנסת בויש ראל, ואילו האורחים שרו מעין "אריות" של אופרות בלויו-שריגוננס ובטל מתי קבל על האוזן. לקהל הגיעו של חובי המשוסקה הקיבוצית הקהילה הוגש ערכ' מיר חד עם גדור הגיטאריסטי בעלים מומחה בשיטה זו: מניטאס דה פלאטה. צדפת בז עיריה נידח בಗבור שפרד שאינו יודע והואום, אבל היודע להקסים את שם שומיע — גם בקרוגני הול שבניו-יורק. ערך מוסי קאלאלי לא היה לעבר זה, אבל אלפים נהנו אשדרה.

יום הפטטיבאל מנהלו וארוגנו, צבי פרופס, ראי שבחים רבים על מיפורלו הדגול ועל רמותיו מומיקאלית, ואף-על-פי כן אין דעתו שלימה עם מוחדים קטנים, אך דומה בכך לאמן יותר שיאנו של לעלים עם יצירה. קרן הוא על שדרם נשלהבו הופעתו אופרה ישראלית עם נושא ישראלי או תיבי במוגרת הפס-טיבאל. אך עוד חווון מועד, ורומים פיטון היה לנו בקץ הכא פטטיבאל שלא יירוץ בערכו מה הנבר-ברצוזו", שאר נס. ^{תני}

העיקר שרוב הרסיטאים הציגו את עץ
מן, ועודדו את דור המוסיקאים הצעירים
שלנו, אחת ממטרות הפסטיבאל — להמשיע
ציורים ישראליות חדשות ויצירות של מלוי
חינוך יהודים — הגשמה שם היא מתוכנן.
בפעם הראשונה בחולות האופרה בעולם
תיבר המלחין יירישלטם נקבע **טל מוסיקאה**
אלקטրונית לאופרה "מצדה" (967). היוצרת,
שהומנה מטעם הפסטיבאל לביצוע בכרה
עולם, התבונתה על נגינותן של ישראל
אלידת... בכינויו של ליאונרד שך. אונמן,
המוסיקאה האלקטרונית, שהושמעה לא
הפוגה במשך 90 הדקות של האופרה. הכי
זיבה, הרמקולים, שינוילו על פותחן ה-
טיאטון הרישומי, פלאו ושורדים מודרניים,
קשה היה למצוא קשר ביןיהם לבין ה-
עלילה الدرامية. בקהל המאינים הת-
עוררה פלוגתא, שבאה לביטוי גם בכיבי
קורות המוסיקאים בעיתונות שנלו. גם
בעיתוני חוץ נזהה בקירות על "המוסיקאה-
הה-ארמאנטיקה". אולם, אין לאנשים כרך
את הנחלת הפסטיבאל ווועציה המוסיקאה-
ליים, שכן קשה היה לחזור מראש כדי
תאימים המוסיקאה לאופרה זה בפרט שויסט
טל הינו המוסיקאה של יהיגינו וכבר הוכחה את
יכולתו למצוא בלבוש מוסיקאי נאות לצרכי
רות ועלילות דורות. תכננו הפסטיבאל
היעzo — ועל כך רואים הם לשבח.

9/8/73

מעמדות. לא הבהיר ולא הומר דויד קורנלי, בעל הבאס המרטיניס אך חסר ההגוי הבהיר והונכוות החזקה לא יכול להקים דעתו זו על רגולת. קבוצת, מהי מצדה" וAGONISTIM (מ' כתלה גבריט מטור "רונט") איבדה על בן דברה ומשקלה הדומטי. סיקולית אוינה שהיתה ברובה מוגן. אך, בעלה מתחים ושיאים.

הנקודות העיקריות שנשאוו כל-
כך מפסקתו, נגעו בעניין הליבורית
של אליהו, הבומי של לאונרד
שאך, עיצוב הבמה והתפאורה של
ארנון אודר, האיפור של אויר גוז
וחילק מן הביצוע הומרי.

A black and white portrait of Yosef Mel, an elderly man with glasses and a suit, looking slightly to the side.

שר לקלות כמשמעותו מבטיח את רעיון ארבעת המנגנונים המעוניינים של

סדרות עז מועלות ותפארות הדר
הაבסטרקט של ארנו אדר, המלו
אליהם ונשא טסמי, שאגב נגילה ב-
מוסיקליות רבה על-לירית שאר בעי
פרילוג ואך הם ממכבו מפע בענין
דרמטי, ולא שימוש מקפץ לא-
דמיון. קשה לי גם לקבב את אי-ני
צוויל המטבוח של מיטם הבזען
הכמת המשוכלה של "ח'יאטרון יורי
שליט". התואורת לא היהת הרוי כ-
אשר צייל (כברצוע התארה הרוי
בשו כמה שגיאות) ורק פעם אחת
בחמונת הסוס פנתה לדמיון. תאי-
פור לא ביציר צוות, של ח-
טבאות השונות והחוויות זאת מוקן
בשותם של אנדריאנס בתפקיד.

המגנזה גארבי ברותני השיג מון ה-
מקלה, מרבית הפלגנים שכלו
עוד את טיבוב הרון ג'רומן, ובבדוח
וז רפיה ואברהם סלמן, ובבדוח
האפשר בגם נו' ולידם, בצעועם מוי'
סקיליקס הבודחאים ומדוקים נזוי'
רדה ובינוי, שעמדו בדגליה מלאה
בדרישות הכלתני רגילה של הת'
אמה לעכירות הנמנית המהלה של
המושפה האאלטרכונית אגב, אחד
המעמידות היטים ביותר מבחינה זו'
סיפה ובצעה (הורות ולהי' ריר),
סילביה שמא, מירה זכך) היה
בדמיונו וב' של הבודקנות".

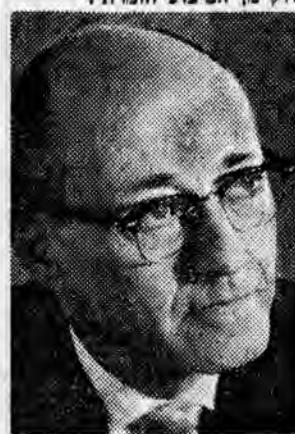
ששתה שנטחחו כה אנו נצחו, ווי' בכת הימה לקום במלאו קומתא דמו' ותו של אלעורן בז'אייד — מהרימ ששל חלמי המתרים. אך דמות אלעורן מטמים. אך דמות אלעורן בז'אייד ה' ממפר רך בשני מעמדות מחד ה' 15, הנוכח רך באהנה נספהה), גנותה כלכו חסר ממידים ויכולת תבעעת, מעמד העמום בין אלעורן לסלולה, שאמור היה ודאי להיות שיאו של הדרמתה, חוויה אוליה החיוור שככל ה' חיויות אופראיות ישראליות חדשות.

כונס יסוד

באות נתן מישורי

מצדה 967 אופירה
בכורה עולמית
(תיאטרון ירושלים)

העלאת גואופירה „מצדה 967“
מאות יוסף טל (נ. 1910) לפ' תלביב
דרית של ישראל אלירן, הוא מאורע
חשוב בהיסטוריה של המוסיקה היהודית-ישראלית. גם לכלל יצולם המושפע
יש ענן מיזוג אופורטוני זו בה חוו
פס הרטס האלקטרוני את מקומת הד'
מיבורתי של התמורות.

ז' סוף מל

זה רגע מירור רב מתח כתש
עליה המגנץ גاري ברתני אל דוכנו
בדומה אשר לא קדמו לה „צלייל
החותמו“ מוקובלים של נגניות.
הציג הראשון של הפנטזיה כוון לטכ'
נאוי שהפעיל את מערכת הרמקוליטים
ששבב את האולם ואשר האחריות
עליה היו מתחם הצליל של האופידיות
המלכתיות בהברורה ובמיצגן דר' אתקהארד מזרן ועוזר הנין ליזוב.
צלייל הפתיחה האלקטרונית העלו
במה רעינונות מלודים ביטודים (מייק'
רומנטיקו-לודים), ואלה הפכו לבניין לסמן
לים של חרדה ואיימה מפני העלתה
בקדרון מעשייהם של אנשי מדזה,
וההדר קלות מלחמתם. הרעינו ה-
מוסיקלי של „התכלדות“ הדרגתית
של צליילים לאקורדים רבת עצמה, ש-
ציין את סיום הפתיחה וראשית ה-
פרולוג נושא לי כמסמל את „מצ-
הדי“, „תנתנונותה“ של אקורדים זומת
במעמד ה-12, כאשר שר האבעה ה-
סילוני רום נדם גשם חול של
מאגד, אשורה ואת.

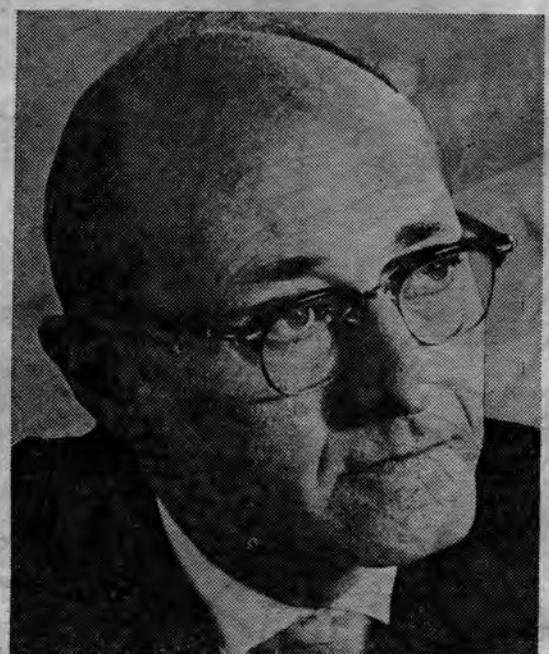
חוות רעיונות כגון האקורד ש' החורטי, כגו' חלק מצלילי הפתיחה ששבו בסיסים (מעמד 15), וכן שאר רעיונות מוסיקליים אאלטפונוגים של נתקהן בוכרן קשורים למעמדות מסוימות (הטוררים — מעמד 4, הcovbsot — מעמד 7, היהודים הד' מהים — מעמד 8, סילוחו והasha הצעריה מעשה האונס — מעמד 9, דבר המשורר — מעמד 13) העיינ' ושקימים מוסיקליים היוצרים אוזות, קשרים מוסיקליים בה מבנים מוסיקליים מב' דרכם הטב, התנינים להוון הן בשל האפני שבעל פנוי ומפנה, והן ב' של הקשיים הברורים מהתוכן הדרמי שמאחריו תAMILIM.

נקודה שראוי לחייבה כאמור את המוסיקה האלקטרונית ב, מצדיה המדויים האלקטרוני כדי להטביע את המאינום הגלגול רובה עצמה. הרושם היה יותר של מוסיקה קרטוגרפיה קמרונית סימפונית. מאחר של "מו- סיקה אלטרנטיבית סימפונית". רק לא עתים (בממוצע 8 למשול) הבחןתי ב' מוקמים מוסיקליים שכוברים בוירטואוילו בדרך כלל יכלו אונז, האמצע נות על מוקמים מסוורתיים, לאגד את האירועים האלקטרוניים למונחים מקובלים. כאמור משורתה המוסיקה האלקט- רונית את העמדות הדרמטיים ומי- סיעת לאיפיונים. אך נראה שעיקר עוזו של הביטוי המוסיקלי-דרמטי קיים במוסיקה הקולית של הטולנים. מוסיקה זו קשורה בקשר צורני הדוק לצלילי המילים וקצבון ולטיטקי המשפטים. היא ממצה בהם ביטוי

הפסטיבל הישראלי:

כינור רודת

מאט מיכאל אוחד,

למעלה: יוסף טל, מלוחין האופרה „מצדה“. האמם הציגנו ארבע חצנות את המאנץ?

כל פסטיבל משדר להחטים את הוכבבים וגדולים: קאס ראיון, אורטניריך, ג'רומן רובינס, בריגט נילסון, כל פסטיבל משתדל להוכיח, שכוחו גדול לא רק בקנויות כשרונות, אלא גם בחפקה אמנוגית — „אינגרזרוקזון“, כפי שאומרים בזינה. במלואות כ"ח שנה למדינתה, החמוץ הפסטיבל-israel היישראלי במשימה הקשה בכולו: ביצוע בכורה עולמי של אופרה ישראלית. אינני מחשיך המוסיקה האלקטרונית, בפרט זו המטפלת

בנושא אטריאוטייחיסטיורי, ולא עלייתי לירושים לשמע את „מצדה“. אך האנטיפתיה הפרטיט שיל, איננה גורעת מחשבות המפעל. „מצדה“ הייתה העזה. על תוצאותיה העזה, שמעית דעתה חולקות. כמה מידידי עוזבו באמצעות אחים מוצבאים על האופרה של תל כמופע החשוב ביותר ביחס לפסטיבל.

הנהלת הפסטיבל-israel העזה — אך לא העזה עד הסוף. חסר לה, בין השאר החוש לייחס-צייבור. החודש מלאה העתונות כי עולמית הדים על ביצוע הבכורה של „המוות בנזיה“, מאות בנג'מין בריטן (עפ"י תומאס מאן). בפסטיבל-israel אלדבורי, ועל ביצוע הבכורה של „בקץ הימים“, מאות קארל אורף (בנציחו של קאריאן), בואצלבורג. ואין זה משנה אם הביבות מחללת את בריטן, או שולחת את אורף. עצם האירוע מעורר עניין, האם חכנס האופרה החדשה לרפרטואר, במרקוריית התרבויות הגודלים? בעקבות „מצדה“ — קול דממה דקמת. עתונאות אמריקנית, שי בא להישראלי במיוחד, כדי לדוח על התאזרע בשלשה כתבי עת מוסיקליים, ספרה ל-, שמפיקי האופרה אף לא טרכו לצלם את ההציג, ולא מללא טפונה ולזחה והתרזצה — היהת האופרה יורדת מן הבמה, בלי שישאר ממנה זכר. הקהל לא הוכן לקראת ההציג. לא נעשה נסיוון להעלotta אותה בתל-אביב. איש לא חשב מה לעשות ב„מצדה“, בתום ארבע הציגות-יחוהה היישולמיות. אין בוגנית לחורר ולהעלotta בבית-אופרה (אייה?), או בסגירת הפסטיבל-israel הבא. יצאו די חותנה. קברנו את הרד-הגולד שבוע לאחר מכן.

אופרה ישראלית מקורית — וזה חלום נשגב. אך בתנאים אלה, מוטב היה לוותר על הונמת „ה발ט המלכוטי“.

הארץ

31.8.73

יולי 27 1973

חומר

"מצדה 796"- אופרה מאכזבת

עד כי גם פוטנציאל מוסיקלי נסונה טב סובל מחוסר משמעת ונכונה עקב ליבורטני ובימי חילשין. החומר היל� גינטניריך בתפקיד המפקח הרומאי סילוואן דע לתה לדמות זו שמק רב וחוא לא רק שר הייטב אלא בנה דמות שחתפה כה באופן הדרכתי. את ההזגה הנקה הפעם עדי עציוניים בתפִי קיד האשה חזקנת יש לה מהות ביחסות חקה בעיתר לצד ימלת ומתרית המטוגלת לתהיעץ ישירות אליך לאולס פינמת שלוש הנקבות: גילה ורוון, פיליביה שמאי ומרתה וגאי — מיליאו את תפקידיים נגאנטיה רכבה לפלא בענייני מדע הטריה ומר מושל מונטס ביחסו מיציבון בואה מאנגליה רק כדי להחרוץ על התבמה נאפס מעשה ולורוק מה ושם דפליקיות אזהרות בתפקיד ה

דמויו של אלעוז בז'יאיד כתבי
שגולמה בידך דוד קורנלי חותה
רהורק מאיד מלהלעות את דמויו
ההראית מסורת של אלעוז לא
 רק שלא, הונגי באיזו שפה הוא
 ש. נס לא היה לי בירור אם הוא
 מבין כל מהו אלעוז. לא די
 בקהל חום ובധשות גשומות
 תית. יתר המשתתפים ובתוכם הי-
ילדים (שלא הצטינו יותר מכל
קבוצת קבוצת בחרות אחרית בכת-
 הקבוצות) ומתקיימת גירוי מתחן ר' ר'י
ות"י, עשו את גירוים ביכלחת.

את עיקר נטל הביצוע בשאדי
מנצח אגדי ברתיני, ס. האפרה
קלחה בשטח ללא כל מעזרה הרוי
היה היה בכוונה של המנצח שריבו
ביזו את כל הסביבה במאצ'ה
סוכבת של תיאם בין מטה מוי
סילקה אלקטրונית ישירה נקייה

פתח מערה במאחזה, הכל בוגנווּן.
"המחשה" לחמונאים. מישחק האור על הוויוּת**"התרוממות"** הוכיר את האילאות בנושא זה לה-לה**ת**ת ולחובבים. בה גולדליים פסלים אדוֹם מיט המבליטים את המשולש המר-כוי וככל הזרות הניגודיות ה-ארחות המפוזרות על הבמה. היהת קיטש גודר ווואָהן בטלבושות.
 מוסיקה מנת יוסט פל כתבה בשני מישוריהם. היזדוּן המוקרי של טל ביצירה זו הוא בבעיטה של התזמורת כמלות וחולפתה במוטיקת-דרקע שולח אלקטוניית. המשור לאחר היה השמוס ב'מוסיקה הקונכינציאלית נומרים ולמקלותן. הקשר בין שני נמי המוּרים אלה היה רופך ל振奋ני. המוּרים סיקת האלקטרוניות לא היה עשי רה מספיק בפתחה ובגיוון. ונש-מעה כמושוננות אחריו עם שרידות של האונגה. אפשר שהמוסיקה ה-אלקטונית הייתה סטאטית במתנהן, כדי לשמש קונטרපנקט לאירועים עים על הבמה. בהנחה שהביבומיות והתארה היו דינמיים. אלא שי-סתטואית הביבומית רק הדגישה את הסטטיות של הרקע האלקט-רבון.

עליה להציג כי בים זה של טחוות נגיעה היה חלק מהחומר המוסיקלי שותזר על הבמה ובעוד בזירה. אך למשל הקטע של שרית הופכאות הוא חומר מזוין ובוצע בהתחם, או מספר קטעים של רת הילדים. שרית האשנה חזקה וחודשת שבין סילוחה לאלעור בני יאיר. המוסיקה היא אמן החלק התהשוב בארכות אלים במדיום ובמכירוב האמנויות האחרים כתה גדרלה

דר רון
ת: יִשְׂרָאֵל אֶלְיוֹן, מַסּוֹתָה:
עַיִצָּבָם בְּמַה וְתַאֲוָתָה : אַרְנוֹן
מִסְגָּרָת הַפְּסִיבָל הַיְּשָׁרָאֵלִי.

הסתוכנו בטיפול בממלמות במקומות בו
 אגושים, מליליה לעבר פלאקטיות
 בלתי נמנעת. וות' בדיק מה ש'
 קרה בלבירית של ישראל בראש
 התפקידים רבים, אך להוביא אחד
 ממות. שיש לנו התפתחות היוצר
 נזות או פגימות כל شيء. היליב-
 רית הזיכריה היה מסכת המסוג המ-
 קובל ביחס ליטיספֶר ובתונעוט גנער.
 שיטת של הפשנות בטיסות היה
 באנalogיהanganalim של ציטטיטים
 לדודען מספרות השווא של ימינו
 ואוכדר. רף את קת' נשיחידה שו'
 אלם: אמר עדין לרביבות ?

אם הלהברית היהת הרוי הבימוי רק הוסיף עליון כהן וגנהן. אפשר רק להשתומם כיزاد במא נסותם כליאנזרד שד בים אפרה בגורה סטאניט וחרטה חיטין, בנוסת של מסיבת מחוז בבריסטר. לתרת דיוון היהתו "העמדת" ולא בימי כמשמעותו נזה נאטוראליסטית כמו האונס על האבם, הודותיהם העזוקרים שי ני זם מגנות המת גבלו בחוסך טעם.

אל מסכת זו אפשר לזרך את התפארה והתאורה שהתקבשו על אפקטים חיצוניים. מומן כבר לא בראותה תפארה כה חרומידית.

בנושול גודל ניבצ' על הבהמה (ח') ש, מה מושם מסמל? (ג') וכן קומנות שקיופות של הנשך הרומי וא'

ואלו ב-**מצדחה**, ורקת התרופה
געזה ליבוריה. כל אופרה, יהיה
סגנונה המסתquilאי אשר היה,
סקת בדמותיות חיות. הדמויות יכו-
לויות לשלוט סמלים או לשם אל-
גוריה לעולם אחר, אך זו בראש
וראשונה מיצגות אנשים חיים.

25 يول'י 1973

מצדה 967 - בכורה עולמית

של האופרה

באה אבטראקטית — בהתאם למ' דום האקלטוני. התפקידים הקוליים של הזמרם על הבמה — החלו גם הם לכמתה מישורים שונים של טכניקה וגירוי, שהן מההיטול הריציאטי-טיבען, המכעת-מסורתית ועד וריאזית ש' גות של השעה — אמצעי רוחות רוחת בו פירוי לנור"ם מת שנברג. כל ציננה היה בה, לו בדור של הטיפול הנ'ל.

לדעתי, נקודת התורפה העיקרית בכל ההציגו היו התחמי הבימוי. ביר' מון עכל מעוף יותרנו, יותרו, יותרו תונם את הערכיהם הדראמטיים וה' מוזיקליים של הציגה — היה מען לה אוטם ערבים ומאמדים. בארטם הגכו. דבר זה לא קרה — וחבל. מבחן מילוי התפקידים הדראמטיים קבינה לבני התפקידים והשח' מטימים-מוזיקליים — יש לציין כי ראייר, בתפקיד המציג, הדרומי סילורו, הוא נשא על שכמו את כל ההציג. יש לו קול בארטון מלא עיסוי, עם הופעה בימתיות מצוינת, המלהאת את הבמה בונחוותה.

מבנה תפקידו הנשים נציגין כאן את תפקידן האשעה הצערנית (לויאן יוניאלי — סופון) וביחד איה התפקיד האשעה חזקה, שמולא עלי' די' עד' עציזוק. עד' עזיזו האג'י, שה תפקיד קצר, אך חזק ביותר בעומק העטנו ובראשנותה שבו. היא פשט העלה את סוף ההציג, רdeg'ה חדשה של מיתות, שאבדה במלוך הפטיש של הביצוע הביני.

גם עיצוב הבמה והאוביירים השו'נים לא עמדו ביחס הולם לערכיהם הדראמטיים והמוזיקליים. בסצינה לאחרונה, כסטלולה דורך ושובר במוגה.

יש לציין את עבודת ההכנה המו'יקלית המשובכת ביותר שנעשתה בידי יצחק שטיינר ואת הѓ'ויז'ו של גראי ברתני. ניצוח על זמן רdem המלויים בסרטן אלקטוני היא מלאכה לא קלה ואינה נופלת מני' צו' על חומרה חייה.

בסיום: היה זה מופע טוב, הטוב הוא בעיקרו בערכיהם הדרא' מטימים והמוזיקליים. המחדלים — בעקר בשיטה הביצוע, של מכב זה או אחר, במקום תג'ר'

הilibرتית — ישראל אלריאו; מזוקה — יוסף טל. במאי — ליונרד שץ; עיצוב במה ותפ' — אורה — ארנון אדר; מנכ' — גברי (לפי סדר החופעה): שעון בה חל גל גנטורייד, ג'וּנוֹ מיצ'נסון, אברהם סולומון, וכו' רום ברו, יטיבו הרוצ'ן, דו פר' סדר החופעה: גילה יIRON, סיל' בית שמאן, מירה באדי, לואין יגנאלי, עדי עזיזוק. לדימ': שרית אלדר, מיכל אפשטיין, שם המשער, השאלת הראשונה המתעוררת אצל המازין הוא היחס בין מה שמשוע' לבין הבמה מפי הזמרם והשח' מטימים-מוזיקליים — יש לציין כי תפקידו נכבד בוויתר) של המוזיקה האלקטרונית. 17.7.73

בתפקידו האופרה היה היחס הזה (בין התומורת לסלונים) שונה מ'תקופה לתקופה וידע התפתחות ושינויים רבים — החל מתמייה הרומנטית של התומורת בסלונים ועד עצמות של תפקידיה של התומורת היבעה מוזיקלית משלה.

הרוגם של הי' הוא, שioso של נק' כאו' דרך של עצמות מלאה למ' ויהה האלקטרונית, קו שנקט תגו' בה לילית לכל מה שטורח על הבמה, מבלי לנסוט לחות דומה, או מוציא ממשו, את זה והאתרונו.

מעין שני מדריה שונים לחלוון, אשר מהווים ביחס שני צדדים של במשמות הרחבה ביחס של מושג זה — הגורם עצמאי ויחס של כל מודוס, תוך תיאום והשלמה, זו רדא — עקרונית — היחידה הבאה בחשבון. כל דרכ'

שניתה את המהות האופראית (אפי' לו את זו של ימינו). אולם לפני' כן אונסה לגונע באלהמנטים הגוד'יים, המרכיבים את המופע האור' פראי: היליברית, המוזיקה, הביצוע, צע המוזיקלי והביצוע הבימתי.

אשר לליבורית (hilbert), או ה' מהזה הספרותי המשמש את האור' ספרה: גם תוך ההציג עצמה וגם זקה האלקטרונית, כולל האדם למ' אלה יונן נסף בליבורית, מה ש רושם חזק וטוב. ובראשי אחד המהדים של „מצדה“ הוא, שהמלחו לא נקס בקו זה באפ' עקיב, פה ושם היטה התurbות של המוזיקה האלקטרונית במונחים וב' אמצעים שהכינו יותר מידי את מה ש היה רושם חזק וטוב. ובראשי בימתיים ולידalgoms. יש לציין אם את העבודה, שכל הליבורית בינוייה על החומר היסטורי, ללא כל תז'ר' סfat שבדמיון ספורתו.

אָלֶף יִם
24/7/73

זְרַב

מאירועי הפסטיבל הישראלי

מצדה 767

בתיאטרון ירושלים; המוסיקת
קה — יוסף טל; הליברית —
ישראל אלירז; הבימוי — לי־
אונרד שץ; עיצוב במה ותאורה
— ארנון אדר; מנכז — גاري
ברטני; הקלטות אלקטրוניות
ובוצוע על ידי יוסף טל באוני;
ברסיטית ירושלים; (מפיק המוּ
סיקה ד"ר א. מרום) תלבושות
אנדריאה מלצר.

גדול, ועל אלה, ביז'ן סצינות, התהresa
העלילה בתואר השתחים — על פי הצורן.
ברקע הבימה היה מעין ציור גיאומטרי,
דמות רוח בעל שני פנסים, עללו כבאו
שקופיות של שם, נשר, פריחתמןית ועוד
ולסית התהresa נראתה מסדר'ז'עף שבאהורי
שייחסו חוליות, שכבעם אפשר היה ל־
תיאור חיסוד הסוריאליסטי שההשתמש
בו גם קדם; ולכבודו שהבימה כבך רקה,
והרות תמסורות שורחת, מתהלים פיגומי
הדרגות בעבע אדים, בכבול, סמל של
אש דודים...

העלילה האופראית אינה מסורת את
סיפור מצדה, המכבר לנו היב, אלא
מההשלה למחזה יום החתמות של
967 הירודים כדי לא ליפול בשער הומואם,
ונשראים כאז רק שישתילד ושתינש.
ובכלאייש'ק" שלחם, במופעי וותחת היל
מתים, דברי היסטורייה, המקשרים והמביא
חרירים, ותגובה המציגיא הרומי, סילוח,
ואשין — קמה לפניו תרעדת רודראדייה (או
שהותה רדיפה לkom) במיור ראלטסי
וסוריאליסטי (או שהה ציך להוויה סורי
אליטיסטי) הנשנהה נעהה כאן
אליזטיות של תקופה השוואת
בטקס ובכבוד, המשמעותacha הדרונה היא
ברכבי אלעיר האחרונים: אנו קשוחים
לאלהם ואל הארץ קטנה ומינברית זו כארט
עלילו..."

חזירים

בין 15 הומרים, ומספר לא מבוטל של
ניצבים, התבבלט כאן חמקד הרומי סייל
וות, תל גינגריריד (בריטון), בעל
אישיות חזקה של שחקו וומר, קולו נישא
יפח למחרכים משתקה היה קצת מופז'
אמזינגןלי — אבל טוב, לעומתו, חרפה
tabua דרומית אקספרסיבית, אצל הבס
היפה, הסוגורי, של דוד קורגל (אלעדר)
ומזינוין כמונו היה החורה האנגלי, הטנור
הזרע, גוון מצעינון ממשורר, וכשרון
דרמי חוק היה עדי עציוניוק (סופרואן
ב"אשה ונגה") (אםنم חורתה לא שולב על
תקפחה כמשגנת ביצירתו של שדרלוב־
סקי) ומצינוינה היה גם יומרה בצלילים
הגבוהים ובפייגאים, לאיזו יבגאי
(סופרואן) כ"אשה צערירה", יחקה ווירה
חיטב והשלימו את האנסטט ותשולבו בו
יפח, ג'רומ ברי, אברהם ליטוון, טיבור
תרדן וכן פרידת, השתקנו שמענו בר, כי
הייטוירין, בהרכבת מקומות ממש הגיל את
התהresa בחברות משמעות, בקהלו הבהיר
מלא מודולאייז איזו. יוזדים של המבנה
גاري ברתני הארו לא פעם והו ממש
בירה לסינכראוניזציה המazing של היל
מוסיקה.

כל הנסיוון הזה, להציג יושראי, על
גושא יהודילאומי, אופרה אלקטונית,
מהווה, עם כל מהදלי, היישג אמנותי רב.
ובתוונתי שכימי עשיר יותר. באמצעות
חמרים ודמיונים אפשר להציגו להשיג רב
יותר, ונקות, של ואילו יוכלו להציג
את האופרה גם במרabi אירופה.

המוסיקה והבימוי

פעמים עליyi לירושלים כדי לשמעו
ולחחות בהציגו ובפעם התשניה, לאחר ש־
ה"שוק" החשון של סצינות לא-מציאות
כבר לא מצל בוחוק שחרת השמות היל
ראשוני, ניתן היה בירחשותה להתרכו
במושקחת. וכן עלי להודות שלא פלתי
שהחיהה כה קליטה ומובנת: מליחין חציה
בדמגנו מתמורה וככלים לונונגניזאיליסטים
ליאזר מוסיקה אלקטונית לא-אסטטאטית,
לא-יאנגולומאטית בליל מוגדרות
ורעשיות, אלא מוסיקה באמת הדשה, מעני
ינית ותיאורית, המעליה בצלילה את היל
אויריה הפיסיולוגית: "הויריה ח'היי"
ויצאת ממנה ולהזדה, נכנסת לתהresa והז
מעברים בין דברו לדיבורי זומרה, ליל
רביאיטיזום, ל"שפלגאנוגן", נשביעים כי
טבעים: המוסיקה אופיינית ביותר כי
שלישייה של, הביבות הסוריאליסטיות"
(יליה רון, סיליביה שמאי ומירה וג'אי
שיימרו כאן נקי וויה במנגינה מזוינת
של קלולויה), כשבחעה לירית מנד
ומצטרים אליה צלילים אלקטוניים. רבי
קלויים עם מוטוים מלודים בטוטוים
ונפלות, לטל תכמה מצויניה לתאר סיטוּר
אציזים קולטיזיות־דרטאטיזיות, אשר היל
מוסיקה מאיה אונן ביכחה. בזאת היל
סצינות שידוך הגוויות על ידי הגולנים,
בשם "גולשים" ("הוויה ערף מכל הכנינים
— יחד עם הצלילים. גם תפילה מלחלה

האופרה, "מצדה 967" של טל ואלירז
הוצעה ארבע פעמים בלבד בתיאטרון יורי
שלים, בכבודה עולמית, והזגהה נשבחת
בשעה וחזי ועובדת ללא הפסקה; אופרה
ו הזומה על־ידי המיצגה לרובות וליל
הפסטיבל הזה, ה"ברימיז'ה", שלבוגל 25
שנות המודינה. המוסיקה שלה, שבאותה
ריגלה מוצעת על ידי תומורת וככלים
קובונגעניזאיליסטים, הוגשהה כאן בתלקות
באולם כולם (בעזרת מומחה גרמני, ד"ר
מרום) במינימול לגמרי לא חוק (כך נשמע
ממקומו) ולא ארטיסטי, הנזנו אפשרות
לונרומים להחבלת.

המורים השתלבו במוסיקה אלקטונית זו
במוריה "חיה", הכהובה בשיטת חווים אלקטוניים ג'אי
לה (לא אלהים כל שם) עניין רני
סינכראוניזציה של זמרת הסולנים, מחלת
הగברים (מקלהה, "רנית", רנית) אמרנו
מהדרת כאן גם מתח תמוסיקת האלקט־
רונית) זה כבר מעשי־ידי המיצגה ג'אי
ברטני (שהזגהה מוקדם על ידי יצחק
שיג'נר).

הבמה והעלילה

הבימה הנדרלה של תיאטרון ירושלים
הוקנה, לערנו, על־ידי תפואקה של
ארנון אדר, כשולקה לארכעה משתחים
של פיגומי־מדרגות עם שטח פרוסצני לא

קבי יאור 960
קבי תקווה 7

זהו הוא י'צ'אלדור לראשותה בשנות ת'ופ'ז': עתה והוא מונח שוב לפניינו בהזיר בנסגרו "כל שיז'י יתקד'ם להבדין", בוגר מוסד־יבאליט ("ירושלם, תשל"ג"). עם מבוא מאלו מופיע עשו של פיש'ר שמאנו הילךן לאלא ומורי אם נאמר כי עמו אפסה זו החל פולחן מבדצתה, או כפי שאמר לנואי: "תשכיך מבדחה", אשר הגיע לשיאו במהלך הימים השניים, עם שואת האנרכיה אירופה מצד אחד, וכקצת פיש'ר נאצית לאarity ששולר ישראל מהצד השני. או הריבינו קוראו את "טסטה" — גומן אשר "מושך השמי" ואבויו, האפוס של איתות ר' אריבין.

אם "הוגד" למתן לישוב ולעם על גבורות
בצדקה, הרי "הוגד" לא עלי"י מקורות שלנו, אשר
עבורי על הפרשה בשתקה כבהה, אלא עלי"י
ה- "הוגד", יוסף בן- מתתיהו, אשר דziel מה שHazil על
הפרשה ממש אומות ילידיים, נזוליים, ואנו יוזרים גאים
על-ישראל גיגילויים האריכאלוגיים, כי יוסף בז'
מתתיהו, אשר במשך זרועו נשד במנחותינו יתירה,
דייןakan להפליא.

ובכן, למה שתכו והשתיקו חזיל? כי הם (או של לפחות ורובם), המתגנו על מעשי הגבורה וההגדאה של „הארונים“ על החותם: רבו יתגונ בירובאי מירוחלמיים מצורף לא למדוזה, אלא ליבנותם לא הקים מיבצר צבאי שעמד שלוש שנים, אלא בעילובם ימידיש, שהוא הוא וניגולני במשען הדוחות שבר לטאות בשנים — תחולו אנו יודיעים היום, כי חתימתם (שמוקרא נצער), באלו סוף הנומן הנגול על היישוב עם חורבן ירושלים או חורבן מצדה, או אסילו בתבוסת ברבר-רכוכבא — 62 שנהআটকি — דיא מושרכת מיסודה.

ב'ין הצדה לווארשא

לא, לא נפסול, חיליה, את גבורת מזדה בכל
התנאים ובכל הנסיבות: מרד וגיגיותם בתקופת השו'
אה הוא מסווג אותה גבורה ייאוש, כאשר כל-וילך-
יעקוץן.

אך הם חוזים גם אל ההוהה: 1973. צועך ההייט-וורין: "מי מכם יאמין ל' אם אכתוב... שבימינו לא ד' למוט כדי להיחסן צוק; אנחנו בשנות 73 — לא בתקופת החושך. מי מחרשים מאגדות טירוף?"

רבנן – נסיבות הגט
 מי מתרשם מאגדות טירוף? בשנת 1973, היינו שבע שנים לאחר מכן? ברגע שאין מפסיק רשימה זו על טירוף? של "בזדה" של שנות ה-70, מודיעו הרודא על עשה החטוי של פג'ען בפ'וטו (בג'ען בפ'וטו) ב-1973.

ההומופשת תחומרה מנגעה בעוד כל שמן תיאטרואלי אופראי מוקובל כמעט בכל הולוטין. במשמעותו – כי התהילים הצעיריים הונצחים כלכליים ("אאודה") של דוחה רטורובש? (למה לא שפה?) אלא שפה היה מושגיהם ודיוקראטיביהם בלבד. ואלו לא יאנאניד שן, בניגוד לרווחות המרופאות של הלוחמים-הדרתמים, עטוני מאנט-טליניות. במת' תיאטרון-ירודוליטים נתקלתו, אגב, בשדה צבאיו אידייאלי ללבוגה. קיימת להכוורת שסתה פאהן, אך לא מיתר-של-דבר מסוכנת ומורכבת ביוור, ולכנו באין-הההה ברורה, אלא להציג את האופנה רל ברו – אדשנער באנדרטאותיהם היינו כבודוניין. את הרוב – על-יל-טנים בהזגה העתורונה שבה חוץיה.

מי השכיח את הצדקה?

הזכרנו את ה"היסטוריה", המציגו של ישראל כעלילתו. המחבר בפיו בוגשנה לќיראת הגזות-הביברות מהונאותו, על אשר אל המפקד רומי לא נתלהו, ומפניו כבבבורהו. ובאופן דומה עצמה נתן אליריו ביטוי לכך: להleshכיןior מלוח זה, למחוק את הכתם, מבדה לא צחמו יתירודים... והר שׂאדי עקשן קילומת ולא נבראו... הם ישבחו אוטו... כל ומן קילומת צדקה באיה פקם, אין רטמים כלולים לישון".
אבל אליריו צרך היה לשאול את עצמו לאו-יזוזקו, דודו בישס סילבה להשכיח את צוק המצדקה, אלא דווד, הא שזכה אחריו; הם — כלומר אנתנו העם יתירוד. אמן המשורר יצחק למדין אמר בפתחה אפסים גודלו... מסדרו:

בחרותי עם גזירות לסתינה גולים שלולות מטבח / נס-מרד ליל: / בין חומות מדורה מהליכטם / נגבאים גואלה / ואהלי ביטחון, בין השוליגות. כיთום גזירות / רנים למצח / והר ברר ימו יין / אמן, קד האבונים יונגן ל... אבינו זבלען בדור. לא נהוג היה יהודית שבחנה והשכינה את פרשת נגדה. אלא יילו אותה מחדש יצחק למון נגין דורו, כי העליה-השלשית, ותלמיין, בני דור השואה פלאטהן.

ז וזה, כי החלטתי לחזות באופרה... מעדתא - 967 - מאות המלחינים יוסף טל והסופר ישראלי אליאן ברגשות מעורבים למתוך: ראש של סקרנות, אך עוד יותר מכך - רגש של זייגנחות. חשתי זאת כחזקה - לראות ולשמעו את החזורה מעשה-ידיהם. אך שני אנשי-ירושלים מודאגים; יצירה שהיא מעןisia ייצוגו של הפסן אל הירושלמי, הנערץ הפעם בטימיו ואחציתו יובל המדינה - 1.900 שנה לטרגדיה של מצדה.

אולם, אשר לי, סמלית לא פחות (אם לא יותר) היא אולם השיא איטו רק מבוגנה אמנותית, אלא גם**mbogna adiologiyat. shari mivnei yisrael ha'hodesha**

זכותה של המוסיקה „הנוראית”

עקב אגדה מהרשות איינטגרוּת נס"ע, בעקב מחששות מושפעים קדומים) לגביו הזובגה קורת מושיקאללה גול צדקה נתרפסה בעתווננו ביום 25 תשרי, מאות יוזף ר' יוחנן. עלי לוון, כי עתה נדמה לי שוכן חוץ מהאלטרנטוניות נזראיה זו (ההעפם בלא בריאותו) בלבבם של כל אחד ואחד מכם.

"קָבְדֵנְצַוָּלָאִילָה", או בשמה גראן אנטון ז'וֹנָה, הוא שמו
הORIGINAL, והוא יפהן איש צדקה וצדקה. ואנו בכוונן
שנטמנסטאל: "או, בכיוון של אנטון ז'ונאה, נסוח
"דיבודומיליאלהיל" של וגאנר, מתייקה מושחת
חומרה זו ובוגינה, אגב, בקדמת מפלאה על גוזנה
ווגוניגוניה, בפצעתו של נאר' ברהיניג (אודזה, כי
היהدولאָר בערזה של פרנקפֿרֶט..."

תהלמה לא תשבטן, למת אָרְיךָ בְּכָל מִנְחָה בְּמַוחַקָּה אלְקֹסֶפֶת), והם יגדה מימ' ז'ורמֵני חרף לעומן היפוטה האנאלגית, שהו וולם מז'ורמֵני, ביהדות של המבוקש החובי סילבה ושל האטה הקונה, הם הוו ובם שותנים מצללים; יתרון מוכלם — לפני טעמי — היפוטה הסטרויונית האנטזטית השופחת ההודי כלא שר. ועוד יתיר על הולדים, שכאיו לא היו שכנים אד שיחקו את עצם (בצ'ינער קאסטן).

וכמו ומוקעה (ג'אנרמֵטי), ב' ב' וג'אוורה

8/27/13 2:45PM

**האופרה „מצדה“ –
זילזול בקספי צייר?**

ברצוני לחתה ייחוס להלינו תחרותיים –
לסתיביל היישראלי ה-13, האסורה „מצ“
זה עמדת להוון מאוער מרכבי רב
השובנות, והומת ציריך אופנאל איזל
המחלין וויף על האגדה בוחאלה סכ‘
פיה של מאות לאיש דוחה היהת
לטאנקן עטאה, מה עוד שם המהו
רתו אלפי לילוונ אפרה לקליט אגדות
אפרה שנויות בבעזות אנסים מוקומאקס
איו וושב שבא דגנת האסורה „מצ“
זה לוחמי נגב יילבמן וכבלנו מ‘
שהחיה צרך בדוחה זוגות ומשבון ויד‘
לה, לה בביבלי חייש ומשבון ויד‘

אין דבריהם מושתטים כל כך. 3 התוצאות השגנו בירושלים על צפ' ירושה מה' צת מלון ל'. ביבוין הוא שושן בהחשב שמלת הטסביל לא מראה לנון עליון להקדימות הראשיות מורות מקומות. אי' החשב שפה' ליבורן חיבת היהת נבעה בקדחת זו במירוח. מקרים רבים וטב' וליבורן י' קיימים אגנו באטי' האורה פט' לנולניאן האורה יהודאי. והוגה ניתנה הדר' נוט' ר' לאלאונד' ש' - להאנן כל חזותי הבינו, ומזה היהת המזאה בינו לעוב. ובוד' לי מזאות תבוריין של המפע' מבחן הקברות כו' אל באתי' והמתרדר ר' לעמשה ג' נוט' באט' אט' ר' ר' ג' ד' סליט', אשר זכתה לאחרונה להערכה מתחזנו בעבורם בבחינות 'סקאנדרון' ירוש' ל' למ' הוא לעבור עלי' בשתקה המכאנ' האט' גות'יכס' היה כונה עלי'י' כל מעת' של ר' ר' פרט' לאחד (חקור בוגר של ופסביל' שהומנה 'הירחה' כישילון וגואדרוי' מכל המבונים. צילום שאין לבוכות מופיקת, המגיל גרע' של אלירן, האורה שאינה אופרת, ימי'ו עלוב בז'ור של ר' ר' מטה' בגב'יס'ר של לאונדר' ש' (חו' מוסיקאים או מבקרים בערב שענו כי אין מנגלים את' ישירונו כבמאי אופרה', ביז'וט וקאדי לשל' המשותף' ר' ר' המשותף' נוביל הסולנים שהונמו' מהר' ואשר שארת תארה' השתקה' ותעל' בששות' אלה הוגדר בקסטע' סליכום אשר יצטרך גפל'יכישלו'

רבת בשורה ש' אמונת
השאלה היא — האם אנו — (הפס-
טיל השראלי) — יוציאים לזרק מארח
עלים לרודר ליטמן, "בדצ'ן"
להציגו כביר ברורה בגד מסיבות
גנות, לדעתינו, אסור היה להזכיר צייר
שאינו שפטם על התייחסות בערך לאיבר
בברכו. רוב הגברים מושפעו אמונת
אגן בטענה שפטם למאגרני המסתיטל איש
מי לא ימצא שהשתחררת מכובש הולך
ודם כד מוכב 3 נציגו בישועות של
עלומה לשאותה האלקטרונית הרואה
שנה מות 2,000, שנות גנות. אכן חוץ
ואולי גם זילול בכיסוי ציבור.

ה אבישע

הדרן
לקורא

מכתבים
ל„ערב ערב“

שות עלות מספר פעמים מועל, ומיד פעם חזרם ומיעים אותו (ראה, אדוני גורלו של אופרות חדשנות מאות דה לה פיקולת, בלאך, קאנל, סאנדרבסקי ועוד).

באשר ל „מאות אלפי הליריות“ שתושק
עו ואסורה, אף זה עד אחד כ „איי-
הדיוקים“ הכהרנויים של המכתח הנב.¹
כמובן, יודע אף מר אישע תונכבר
שלעלו אין אופרה מוכסה את עצמה
ולעלו אין לאפסות מראש מרידת
התה“ של אופרתת תדרישה ומוטב להשאיר
את הערכותה לקהל, لأنשייה המקצוע, זר-
ל, ומן, ואם הקטב הנכבד מיצע לתמונת
בענין כל התרבות.

תמהני אם יש מושם זולו בהתוצאות
כספי-ציבור בעידוד כתיבת יצירה אופתית
ראית ישראלית, המוצעת, ברוב המכירות
דע, ע"י כוחות ישראלים, ביצוע ישראלי.
באלן, בכמיה ישראלי.

אם ייש ברכה בספטיבל היישורי השונגה, הרי זה דוקא בהומנת היצירה אצל טסל ואליון, דבר שאיננו נעשה, לדאבותני, לעתים קרובות מדי בעולם הבוטה חישכנית.

הרב שטרן, מנהל מכון ויצמן לביולוגיה, מציין כי הימנאי כה נרחב יאפשר למדענים לחשוף אינטראקצייתם עם אובייקטים מוחשיים.

ו באשר לקבעתו של מר אליעש, כי כי „אין לנו כאן במאן אומרה פרט מ „היה־הפלס“, היר פביבו דוד אהוב, מא „הדריךון“ היה הרבנן שבחבון, ודומיו שאירועים היה ינוא למד על חוקתן של

שאר הקביעות שהלו במקבת זה.
וירושה לי לסימן בונמה אישית, ב-
ישרארכיה למך סרופט. מגן הפסנכל
ישראלית, שים, עוזר ופעיל גורמים
שונים שהביאו, בוגרונו של דבר ליביצ'ז
ברצון 967".

ברכת,
יהושע רון
ירושלים

איני יודע מיהו הקורא ח' אלישע שפרנס „הדרן לקורא“ (8.8.73) בנגד האופרה „מצדה 967“, אך לא קשה לנחש שהוא ממעריציהו של הגב' דה-פייליפ ו„האופרה הישראלית“. אין בכך רע בשלעצמו, אלא אס-יכן כל העלתת אופרה ישראלית שלא במסגרתה של הגב' דה-פייליפ היא לצניניות בעיניו של הכותב והוא מוכן „לקבוע לגוריים“ את כל הנוגעים בדבר.

הו לא אהב את האופרה ("מצדה" 1967) (ולא, "מצדה") – זו זכותן. היו רכבים אחרים שאהבו והעריכו – זו זכותם. אך מודע עליו לעניהם? האם רק ממש אליה שעשקו בהעהאה? השנית לבצע שהorchestra כאן, פעם נוספת, שנותן ברמה גבוהה ישראל אופרה "ישראלית מקורית" ברמה בוגרלאומית?

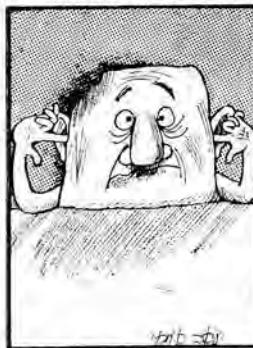
מר אלישע המכבר אינו מותיר פריט אחד שאין הוא קוטל ברטון, המכונץ, הכבאי, האומרין, התהפכו רת, מה לא? נניח שאף זו „וכחות“. אך מודע עליו לקבוע בפסקנות שוויה, „כשי לו גרבדיין (?)“. גם לדעת כל הבקר רת? שהרוי מי שמעין בוגרואלים פוטט, במעריב, בידיעות חדשות, בעל-המשמר, בעיתון הפלוני, הונגורי ועוד – יילבד אם בראון-לבנובים ישבא.

ואם לא די לו למד אלישע, הרי הרא משיש וקובע בפסוקות כי גם האופרה הקדומת של טל, אשמדאי", שהועלה בהאמבורג (אחד מבתי האופרה החשובים ביותר בעולם כיוון¹) היה מצלות הכלולות הכל' כיישלו! " הדבר קרוב כמעט להוץ' את דיבחה. שהרי האופרה ומכתה נשלחות מודרן (אף כי היו גם פוחות להבבות. קריגל) והוועלה בשני מחוזות רום באותה עונה, "רישлон" זה נבחר על-ידי הנחתת הניל, ניו-יורק סיטי אופרה", אורה מהותית מוצ' גת בעונת 75/74.

וזו, דרשו עייניות. "מצו"ה' 967 לא הועלהה 3 פעמים אלא 4 פעמים. ולא משפט העדר קהל כל השגות היו משלאות עד אפס מקומות) אלא מושג בגב לוחת הפסטיבל הישראלי. וכך אלישע חייב לדעת, כי בכל העולם אופרות חדי

„מצדה“ נפלה שוב

כשהוזגה, בשעה האופרה „אשמדאי“, מאת יוסף טל, בהאמברוג, נונמת לנטוותיזעס של האיבור הגרמני, מיהרו

טול

קידרי של מליחין והמנצ'ה גארני ברטני ליאזר רושם באך, כיאלן ותקבלה הד יצירה בתערובת של קרי אוט בון ותשואותידין חון שהדבשו את „הצלחה הד גדורלה“ בקיימה של הגנה שנייה. מיהרו איפא, מאיר גני הפסטיבל הירושלמי ר' המיגן את הביצוע המלא של אמברוג לישראל, אן בחרזאה מתגובבה חריפה בערנות היישאלית בוטלה הזמנה זו, לעומת זאת, הדר מיננו ארגוני הפסטיבל אָר-

פרה נספת, הפעם אלקטווניה. אצל יוסף טל, מר פל לא בו לקסנות — ביחסו לשודורוב בהפקה שעלה, בסופו של דבר. מואתאלאי לירוט לפסטיבל יורשאלה. יזרחו ע „מצדה“ הגומנה כפי הנוראה, גם עיעודה של יו'שבראום המועצה תרבות, גרתת לאח פרות, וה'ה ברנבוואם פרופס, שלישיה זאת הגמינה — ואת החזאה ראיית בירושלים ב-18' בולן.

בגינז' להכרזיהם של מנוהיניה, כיר „מצדה שניית לא ריטול“ — נפלה מצדה בהונטה גפל, זו, יהוד עירם נפלו מאותאלאי לירוט. קהיל משמעם עד מות נאלץ להזות כ-90 דקוט רצופות ב „יצירה“, הקרכות מושם מה אופרה, והמצינית בעקבות, באזחות. ובבמי הובבנ.

אגונ, מכחינה טנער, אין כל אפשרות להציג מופע זה מחוץ לירושלים. בלומר, הנקלה הפסטיבל העומנה מופע, שיוצג פעמים בודדות בעיר אחת. מי יגיד לאירוע מתרה הגומנה היוצרה בהצעתען? בלוטס כדי להזות מושמעת בפנ' קומץאנשין? פרשה חלמאית זו היא, ללא ספק, שדרורה צירורית.

ומרגע ישראליים מעולים אך מוחסרים-עתוקה, לא יכול היה למסיאו ביגייז אונגס לביבז'ן „מצדה“, בחרקו ונפה על טנור ובס מארצ'ז'ה הברית, ברייטן מג'רמינה, ונדנו משוויז'. החזאה להבאת אמנים אלה גדרה ובזבוניה. הѓגעה באמנים הירושלמיים — אם אכן הם קיימים — גסה. ואילו המבצעים שנבחרו פרט לאמנים האורחתיים, היו חלשים מכל בחינה.

פרט להאורה, ראיינו מופע אפסי, שמענו מוסיקה אליק' טרונית. שאיכובה גם את חובי המוסיקה האלקטרונית. אם וריה כוחות של מארגני הפסטיבל, ש „מצדה“ תונז — כ „אשמדאי“ פעם ראשונה ואחרונה, הרוי שהצליחו בכח,

ג' אנדאל

תשואותיך ל„מצדה“ 967

במקתבו הוזעט של הקורא. קאנדאיל, למදנו כי תונבורה זעם התערורו בזיבור הגרמני עם העלתת האופרה „אשמדאי“ — ולא הוא.

ביקורתם רבות, המציגות בידי מעידות על קבלת-הפענים הגרמנייה החמת לאופרה — ששבת והועלתה בהאמברוג, בעונת 1972.

חרעלגן, בעקבות הצלחה זו, חוצג האורחה בעונות 1974/75 בטייטניוספה בניו-יורק — מהתויה אופרה הטובים בעולם.

ובאשר להתקפת הקורא על האופרה, „מצדה 967“ — גם אני הייתי בין קהיל הצעפים — הן בערב הפתיחה יונן בערבר האורו, וכל אני לחעד כי הקחל מילא את האגדה מפה להה זיכחה בתשואותיך.

ודע לי גם, כי האופרה זוכה לאחד הדרימות ומדריכים על אפרשות הגדתת במקומות שונים בבעלם, ולסיכום: האם סבור הקורא הנכבד, כי עויניות אישית, כזו הפצעית את מכחבה, אכן תסייע לנחתתן של אופרות מקוריות נוספת זו

שישוגה הרבה

בעיות לא-מעוטות. אחת מהן: כיitz לרשום פרטיזורה למורים ולמונחים ז' ה' פרטיזורה של האופרה, היא אלין צ'אר מוחץ לבניין. בכל מוחז' משולבים תווים "רְגָבְגַּזְוָאַלְיִים" עם רישומים של המכשיר האלקטרוני — המוכרים גרא שגורם לעלי-ידי מקשרו לביקורת פעומות לב. גוף זה הוא מונקצת של תגדות וונורות, וההרטופיטה כולה. ראשונה, ספוגה — מחרוז, איפוא, מדיע

של מון ושל עזמה. המשמע מוקפת האקלטונגית חיבת היררכות מיוחדת. ואמנם, הנלהת ה-קסטבל אגודה להזמין יהוד אלקלטונג מיעוד מוחיל, שיווקן באולם התאטיס רון ירושלים, בו תחולת אורה, "מצ' 967". עם האיזור המושאל גינויו רצוץ שניגמונת נדרשותם באירועה, המתמחים ביצוע תחירותות בתוכם האקלטונג, קה, והם שיפקחו על הפולת הערכת המרכיבת והנוגנתה. הברקלים של מערצת יצנו בכל אזכוריהם, וכן יכול הקטל להזמין למוסתקי הקבוצה מכל עבר, כאשר עתיותם נתנו גם בהזדמנות לקוב אחר צללים ("החול פס", דרכ' מערכת הרמקולים, לאורך כל

קירות אלומים.
בשל הזרע והתקנת ציוד סכני מטבח
בם, והקשיטים הרכובים בהנטילהו, היה
לט כי „מצדה 967“ חוללה רק בחזאי-
רונו והירושלמי, וליברמן, מי שיחזקן לה-
נונה, בדורותיו יולי, במצודה נסח שנת-
הן 1973 – ייאלי לעלות לירושלים.
העלאת „מצדה 967“, שכורתו הת-
קיתם בירושלים ב-17 ביולי, היו שות'
פישם כהמבי ליאוניד שר החוץ
והחוורן ארנו אדר, והמנצץ גاري בר-
בר. יבצוע האופטה ישוחרת כתהירס
סולניים, בהם קח שולשה שלינים ואורהיים
מתהיל: ג'וון מיצ'ינטו בברונטי.
דיייד קורנלי מארה"ב וגונתר רייך מ-
ברונטי. השלגונים האראמיים עדי-
יעון, לאורי בן-גאליה, מירה נואה, ג'וון
ברארי, דן פרדרה, אברם טולמן ושמעון
בר, (המגלן את תפקידי הטיטרטוריו),
רוב החרומי המשתפים באירועה הם
ישראלים, אמר המלחין יוסף טל,, וו-
ווכחתן בלבד שיש אזכור זמינים המשוגלים
לרוצח, אף כי לא ידוע מילויו.

מצדיה הפליטים נאלה. מבסמת הפטיטי
ישראל, ארבע עמים בלבד, בתאריך
כט' ינואר, 1948, 21-18, ח' דצמבר. האם
יהיה הקהל הישראלי את דואורה ה-
אלקלרונית הרואהנה שותמעה בלבב
כבודה עליון? — וכות הדיבור תישמר
למקברים ותתקל. אך גם לאומרה ואסמלו
רה ברור כדי להזכיר את "מכביר מדזה"
שיש בו כדי לשלפני ללחימת שטח ה-
במי חכוננו של טלית פלגי מילניונו.
ימים י-יש ולולניוטו של מילניונו.
ורחלוניותו היו במלטה בקטוף הסיום
של ואוסטריה. בקטוף זה נפצע סילוה,
מפקד הפלוטו הרטומאי, עם המגניב ה-
היינץ אלעוו. והמנגהה המת אמור ל-
מצביא הפליטים:

“עם- מכוונות מלחמה ואלפי חיילים /
אתה יכול לכבות הר / אך לא עולם לא
תוכל לכבות עם / המורים למות בשבייל
הר... יש עמים החיים נצח בוכחו של
הר אדר / שמי דודו עולה על ראש
סיפה / גמיטסער האבאתם”

על חמשת הילדיים שניצלו

דדים במרכזה העיליה של „מצדה 967“
ושיטור הגבורה מתואר מנוקדת הראיה

המוסיקת, והוא מטבר: "הביבה של הדרת התה לכתוב מוסיקה מודרנית לנווטה זו, והויה תלויה רקה להלשים עם הגילאים כלים של תרבותן וקובנאנצ'יליות". שון, בכל בתומוותה מעורר אסוציאציות של מוסיקה מופתות, ואילו ראיינו לה-מן מגן מראש מכל אסוציאציה אפשרית שחיותה שוויה לתפשטו על הקהל. לה-שותה, על ספל הדעת המושיקל שלו, בין האסורה הזהות לבין אמורות אהרות שאנו מכיר ווועץ".

ס' פור של מצה באופרה אלקטרונית

**מצדה 967 של יוסף טל תרועלה לראשונה
בפתחית הפסטיבל היישראלי**

יוסף טל: מוסיקה

על טהרת האלקטרונית

בנוי־אייר, אשר פירבה להכין לכחוטה האלקטרונית, וכן פקס, טלוויזיה ועוד. רהה, בת' הושק סכום של ב' 200 אלף ליאר, חנוך המפעלבן עזמו לחקל ה־ישראלית מושרת מוקורת בחג בר־המצאות שלו. ההמונה לבנותה ואופורה נסורת לא. מליחון של פuni שנטמי־שילז' זה מהיר להענות לה, ואזריך אף את מהוזין ישלא־אלירין, לזכותה הליברטי שתרת פעולתו בין השנים לא חל, ב' מצודה'. קודם לכ' עבר עבדו תשעים לע' ואס' רהה, א' אשמדאי" – שהציגו כחולון ו' תומתיה. בשנה אותה נפטר בירוק ועתה הם שוקדים על כתיבת אופרת שלשית, אך הוא לא יופיע בהזמנה מוח'ל". מ' מצודה' 967 (טבתו 1967) מוא' קאפקה הנגידים היוחדים על־תער' מסדרת כתובות של הקבוצה. בראשות אלעוו' סיפוריה של הקבוצה.

פָּנוּ יוֹסֵף טַל, לִיבְרֶנְטָ פָּנוּ יִשְׂרָאֵל אַלְירֶזׁוֹ. — אַיִן יְרוּשָׁלַיִם?

טטעאטער, אין ראמען פון ישראל-פאסטיוואל

עלעקטראנישע מוזיק איז אַ גאנץ
פֿאָס נִיעָס אֵין דָעַר וּוְעַלְתָּ פָּן
אלגאנגען. וּוְלְכָעַ אֵין. כלומרשעט.
אַפְּרִיטִיס פָּן דִּי גַּזְעַזְן פָּן מַאֲסָן אֵין
עַמְפָא. פָּאָר דָעַם מַאֲסָן - צְהַעַרְדָעַ
דָעַט עַס זַיִן שְׁוֹעָרֶר זַו אַונְטְּרוּשִׂיָּה
זַו צְוִישָׁן סְתִמְרָעַש אָונְזְוִישָׁן דָעַט
דָאָס מַעַן רְוֵפָט אָונְמְחִיק. אַרְשְׁטִיטִיס/
יִיךְ, אוֹ סְיוּעַס. אִים זַיִן שְׁהֻעוּתָן
עַרְקְעַנְעָן. צַי אֵין אָינְן פִּיטָּן זִימָן
אַרְגּוּעַקְוּמָעָן קִיְּין גְּדִילָץ אָחָם פָּאַלְשָׁע
לְלַגְנָעָן. צַי דָאָרָעַשׂ טַאָקָע אָזָד
יִיְּין. אַתְּדוֹ שִׁינְיָס אָוּ דָעַרְחַיְיל, אָוּנְ
אֵין דָעַר גָּאנְצָן נְאַעַנְסָעַר זָקְנָטָס. וְעַט
עַלְעַקטְּרָאַנִּישָׁע מְחוּיק נִישְׁתָּ זַיִן אָוּ אַפְּ
דִּיאָקְטִיז פָּאָר מַאֲסָן מְזִיק - לְבַהָּאָ
כָּעָר. מְזִיק - עַקְסְּפָעָטָן. אַרְחִי וּוְיִלְלָ
יִיְּהִי האָבָן בָּאַחֲרֵין זַיְד שְׁוִין אַרְדִּיסְעָד
אָאוּן לְנוּבִּי דָעַר אַפְּרָעָז. זַעֲגָן גַּעַז
טַיְילָס אֵין זַיְעָרָעַ מִיְּגַנְגָעָן.

דער אינטאלט איז באזירט ער עפאייז פון דעם זעלבסטמאָנד
זונ דיעצעטער מפודה : קעפאָדער, 3
אָדר נאָכָן פֿאָלָן פון יְרוֹשָׁלַיִם אַינְעַט
דרוּסן אַוְפְּשָׁטוּגָן אַין יְאָרָן 70. דֵי
אנְדָלָונְג קומָס פֿאָר אַסְאָג נאָכָן
זעלבסטמאָנד. דֵי וְרִימָעֶר קומָעֶן אָן,
פֿאָלָסן דֵי פֿעָסְטָנוֹגס - מְרוֹעָח אָן
יְיִסְׂן יְיךָ אֲרִין אָן דְּזָדָר פֿעָסְטָנוֹגס פֿון
סְפָּהָה אָוָן גְּפִינְגָּן דָּאָרָט 960 קָפָּר
ערְסָס פֿון דֵי זעלבסטמאָנדָרְזָוּן; פֿינְגָּ
יגְּדָעָר אָחָן צְוִיָּה. פֿרְיעִין עַנְפָּעָן גַּעַז
לְילָבָן לְעַבָּן אָחָן וַיִּי דָּעָצְיִילָן חָעַז
ן דָּעַם, וּוָסָס אַיְוִן פֿאָרְגָּעָקְוּמָעָן;
שְׁשָׁעָתוֹ — דָּעַם הִיסְטָאָרִיקָּעָר יְאָזְפָּט
פֿלאָוּזָס. לְעַנְאָדָד שָׁאָק הָאָט רָעַ
שִׁיסְיָרָט דֵי פֿאָוִישָׁטָלָונְג אָוָן הָאָט
פֿאָר דָּעַם אַוְיָגְעָבָרִיט אַבְּינָע מִיט
גְּטָלָעָכָע. פֿלאָכוּן, לִימְעָרָס סְרָעָפָע
אָוָן פֿלאָטְפֿאָרְמָעָס. גָּאוֹי בְּרַתְּנִי אָין
ערְדָר דְּרִיגְעָנָס. ערְהָטָס גַּעַדָּרְפָּט סִינְג
כְּרָאַנְיוֹרָן דָּאָס גַּוְזָאָגָן פֿון דֵי סָאָ
לִיסְטָן. מִיט דְּזָר עַלְקָטְרָאָנִישָׁפָר מַר
יְיִקְּ. וּוָסָס אַיְזָגְעִימָעָן פֿתְּגָזָם סִינְפִּיְּ
דְּעַקְּאָרְדָּעָר אָוָן דֵי סְטָפְּרָעָאָפְּאָנִישָׁע
זִילְכָּעָרָס.

די סאליטטען — דער באָרייטאַן גײַנ
צעדר ריך (רוֹיְמִישָׁרְד גָּעֵנְצָרָאֵל סִילְ
זָאָ). דער טַגְנָאָר דַּזְשָׁאָן מִיטְשָׁנִיָּה
זָאָן (דַּזְרָ פָּאָעָט). דער טַגְנָאָר דַּזְשָׁאָן עַדְ
בְּצִיּוֹן זָאָק (אלְטָעָ פֶּרֶחָ). דער באָס
וּזְדָּקָה קָרְגָּעָל (אלְפָזָר). דער טַגְנָאָר
אַבְּרָהָם סָלְאָמָּאָן, דער באָרייטאַן
שְׂעָרָם באָרי, אוֹן אלְצָ אַנְדְּרָעָ
גָּאָבָּן גּוֹס אַוְיְסָגְעָפִירָס זַיְצָרָעָ רָאָ
זָן. זָוָם בְּאַדְדִּיעָרָן, זָעֲנָן דִּי אַנְטִילָ
עַמְּמָר אַעֲדִי פָּאַכְּשִׁידָעָן בָּאָרָן גַּעַ
זָוָעָן וּוֹינְגִּקָּר אַיְנְדְּרוֹקְסְּפִּילָ. שְׁמַעַן
כָּרְהָאָט גַּעַשְׁפִּילָט דִּי רָאָל פָּחָן דָּעַם
הַסְּטָאָרִיקָעָר: עַד הָאָט נִישָׁת גַּעַזְוָנָ
גַּעַזְוָן, בְּלִיוֹן גַּעַרְעָדָט אַחֲן אַיְן גַּעַזְוָן
אַחֲטָן אַרְטָ. דַּזְרָ פָּאַרְמָעָסָט צָו שְׁטָעָ
לָן אוֹאָ אַפְּעָרָעָ. מִיטָּ אַזְעַלְכָּעָ קִינְסָט
לְצִדְישָׁעָ פְּרַעַעַנְסִיעָטָ. אַיזָּ לְכָבוֹד
דָּעַם יִשְׂרָאֵלְזִיכָּרָ פָּעַסְטִיחָאָל.

דאס איז די צויניטע אפערע פון
דערפורטן ישראלדיין קאמפאניזטאר
יוסף טל, באזירט אויף דעם ליבּ-
רעדט פון ישראלדיין דראמאטורן יש-
ראל אלירן. די ערשות איז געווען
די אפערע אַשְׁמָדוֹאַיִ, וואס איז אויפֿ
געפֿרֶש געחאָרָן הוֹרֵךְ דער מלכּהַי
שער אַפְּעָרָע אַין האַמְבּוֹגַן אָונֵן האַט
גענָאָסָן פּוֹן גַּעֲמִישָׁטָע אַפְּרָזָפַּן, אַיִ-
בְּגַעַר בְּדַרְךְ כָּלְלָאַפְּיַצְּחוּעַ. מסדה
1967 איז גַּעֲשִׁיבָן גַּעֲוָאָרָן מִיטַּעַק
טרָאַנְיָשָׂעָר מְוִיחַק, ווֹילִי, לִידַת דַעַר
פִּינְגָּוָגְן פּוֹן דעם קאמפְּאַזְּטָאַר. פָּאַסְטָ
גַּישַׁט דַי אַנְגָּוּנוּמָגַן סִימְפַּנְיִישָׁע מָרָ
זַיְק אָונֵן אַדְקָעַסְטָאַר זָוֵם גַּזְסָסָן פּוֹן
הַעַרְן סִימְפַּנְיִישָׁע מְחַיק. זַעַנְגָּעָן נִיִּ-
טִיךְ סִפְּעַצְּיַעַלְעָן כְּלִים. די מְחַיק אָיז
אַרְיוֹנוּגָנוּמָעָן גַּעֲחָאָרָן אַיִן גַּעֲנַצְּרָר פּוֹן
דער עַלְקָטָדָאַנְיָשָׂעָר מְחַיק אָין הַכְּבָ-
רָאַישָׁן אָנוֹיְוָעָרָסְטָע אַיִן יַרְדָּשָׁ
לִים. די אַיִן פְּרָאַדְזִיכְרָם גַּעֲוָאָרָן אָין
צָוָּדָקָגָן אָונֵן וַי אַיִן דַעַרְבָּדָר
סִטְּעָרָעָפָּאַנִּישָׁ. די מְחַיק אָיז אַרְיָ-
גַּעַנְוּמָעָן גַּעֲחָאָרָן אַרְיךְ אַמְּגַנְגַּעַ
שִׁישָׁן בָּאנְדָא אָונֵן כְּדַי צָוָּקָאַדְיִינְרָה
די מְחַיק מִיטַּן טַקְסָט אַיִן אַיְנָגָעָ
לְאָזָן גַּעֲוָאָרָן אַ סִפְּעַצְּיַאלִיסָט מָרָ
זַיְקָקָאַדְזִינְאַטָּאַר פּוֹן די דִיְיטָעָ
מְלַכְהַשָּׁע אַפְּעָרָע - הַיּוֹעֵד אָין האַמְּ-
בָּרוֹג אָיז אַיִן מִינְכָּעָן דַיְר עַלְהָרָדָ
מְאַרְאָן, וְעַלְכָּדָר האַט מִיטְגָּעָרָאַטָּ
פָּאָר דַעַר אַרְפְּפִירְוָן אַ סִפְּעַצְּיַעַלְעָן
אַוְיסְטָאַטָּוָגָן אָיז זַיִעַג גַּעהַלְפָן
אַזְרִיבָּעָר האַט מִזְוָּן די אַפְּעָרָע גַּעַמוֹסָ
אַוְיפִּירְוָן בְּלוֹוִי אַרְיךְ אַיִן אַרט אָיז
זו דעם אַיִן אַוְיסְגָּוּחִילָט גַּעוֹוָרָאַטָּ
דַעַר זַיִעַר יְרוּשָׁלַיִםְעָרָטָאַטָּר טַעַטָּאַטָּר
סְאָזָן גַּעַוְועָן די דִרְשָׁטָע אַוְיסְעָטָטָסָיִם
עַלְקָטָרָאַנְיָשָׁע מְוַיְקָאַלִּישָׁע פְּרָאַדְזָקָן
צַעַג אָיז לְאָנד.

אילוסטראטור וועטל וואן

(תל-אביב) 25-7-1972

